

Boldogházi ÍREK

Jászboldogháza Község
időszaki lapja

POLGÁRMESTERI
H I V A T A L
5144 Jászboldogháza
Rákóczi u. 27.
Tel.: 06 (57) 460-023
faluujsag@jaszboldoghaza.hu
www.jaszboldoghaza.hu

2015. SZEPTEMBER

16. ÉVFOLYAM

4. SZÁM

250 Ft

Elszármazottak találkozója

Augusztus 29.



„Az ember a szíve mélyén örökké odavaló, ahol született.”

Tamási Áron

A TARTALOMBÓL

Polgármesteri tájékoztató
Eltűnt iskoláinkra emlékezünk
Az új kenyér ünnepe

2. old.
6-7. old.
11-12. old.

Sinfalva-Jászboldogháza 20 éve
Pillanatképek a múltból
Egy munkaszolgálatos emlékei

14. old
20. old
27. old

Polgármesteri tájékoztató

Sínfalván jártunk

Tisztelt Lelkész Úr!

Polgármester Úr!

Képviselő Hölgyek és Urak!

Minden kedves Sínfalvi és Jászboldogházi jelenlévő!

Jászboldogháza Önkormányzata nevében köszöntöm Önöket és köszönöm a meghívást, hogy itt ünnepelhetjük együtt a két település közötti kapcsolat fennállásának 20. évfordulóját. Én 13 éve, hogy feladataim között szívügyemnek tartom ennek a kapcsolatnak az éltetését és az építését. Jászboldogházán még soha senki nem ellenezte ezt, mindnyájan szívesen gondolunk erdélyi barátainkra.



Fotó: Joó-Kovács B.

Nagyon nagy öröm számomra, hogy nemcsak gondolatainkban, hanem személyesen is sokat találkozhatunk egymással. Ahányszor eljövünk, mindig új – és új élményekkel gazdagodunk, tapasztalunk és tanulunk egymástól.

Olyan éles nótaszót és olyan magyar szavakat, kifejezéseket sehol máshol nem hallunk, mint itt Erdélyben, Sínfalván. Amikor itt járunk a könnyünk gyakran kicsordul, de nem a bánattól, hanem az örömtől. Ezt az élményt és ezt az érzést nem lehet egyszerűen leírni és átadni, ezt meg kell élni. Ezért is ösztönözzük lakosainkat, hogy jöjjenek el minél többen ide, érezzék meg ezt mindnyájan.

Szeretnék köszönetet mondani Mindazoknak, akik ennek a kapcsolatnak a létrehozásában és az éltetésében részt vettek. Vannak, akik már sajnos nincsenek közöttünk, és vannak, akik otthonról gondolnak most ránk, de nem lehetnek itt.

Örülök annak, hogy az együttműködés során létrejött a templom melletti vendégház, amit bárki látogathat, látjuk, hogy ez mellett is milyen sokan biztosítanak nekünk szívesen helyet, ha ide érkezünk!

Én leginkább mégis azt a helyet szeretném megköszönni, amit a szívükben biztosítanak nekünk, azt a szeretet, barátságot, törődést, amit itt kapunk.

Büszke és boldog vagyok, hogy ebből a kapcsolatból mi soha nem csináltunk politikai kérdést, mert akkor most nem lehetnénk itt.

Tisztelt Lelkész Úr! Polgármester Úr! Kedves Sínfalvi barátaink!

Egy emléktáblát hoztunk ajándékba annak jeléül, milyen tartalmas évtizedek állnak mögöttünk. Ezt az emléktáblát itt a templomban helyeztük el, de én azt kérem Önöktől, politikai és felekezeti hovatartozástól függetlenül gondoljanak mindig ránk, mi is úgy gondolunk Önökre!

Isten áldja meg Mindnyájukat és ezt a kapcsolatot még sokáig, hogy magyarságunkat, hagyományainkat együtt ápolhassuk és őrizzük!

Szűcs Lajos
polgármester

Jaworze testvértelepülésen tett látogatás

A 2015. július 27-i rendkívüli képviselő-testületi ülésen személyesen megkeresett bennünket dr. Radoslaw G. Ostalkiewicz, a lengyelországi Jaworze település polgármestere azzal a céllal, hogy szeretné a testvér-települési kapcsolatot felújítani Jászboldogházával. A képviselő-testület határozatban fejezte ki szándékát a két település közötti kapcsolatok megújítására, illetve folytatására. Ebből a célból hívták meg a képviselő-testület tagjait a **szeptember 5-6-án tartandó ünnepségre, melyen Szűcs Lajos, Joó-Kovács Balázs, Kobela Margit, Menyhárt Ernő, Szűcs Gergely vettek részt.**

Bízunk benne, hogy ennek lesz folytatása, és sikerül a két település közötti kapcsolatot tovább vinni.

Fotók az ünnepségről: <http://www.opgj.pl/albumbumy/album13/Niedziela/index.html>



dr. Radoslaw G. Ostalkiewicz

Tájékoztató

Önkormányzati ülésekről, aktualitásokról

Beszámoló a 2015. február 9-i soros képviselő-testületi ülésről

A képviselő-testület megtárgyalta az önkormányzat 2015. évi költségvetésének tervezetét, és úgy döntött, hogy azt nem fogadja el, hanem 2015. február 28-ig újra fogja tárgyalni.

A testület úgy határozott, hogy a jászboldogházi Strandfürdő üzemeltetését átadja az önkormányzat tulajdonában lévő Jászboldogházi Településfejlesztő Kft.-nek. Erre a célszerűbb, hatékonyabb gazdálkodás érdekében volt szükség.

A szociális ellátások rendszerének változásához igazodva a testület megtárgyalta, hogy milyen pénzügyi lehetőségei vannak a szociális ellátások nyújtására, és úgy döntött, hogy az előkészítés alatt álló település támogatási rendeletét 2015. február 28-ig újból megtárgyalja.

A korábbi évekhez hasonlóan, a testület határozatot hozott a 2015. évi Megyei Parlagra Alaphoz való csatlakozásra.

Döntött a testület a Vízmű és a Strandfürdő telekalakításáról is, melyre a folyamatban lévő ivóvíz korszerűsítési programba tartozó építési beruházás miatt volt szükség.

Beszámoló a 2015. február 23-i rendkívüli képviselő-testületi ülésről

•A képviselő-testület elfogadta a települési támogatásról szóló 1/2015. (II.24.) önkormányzati rendeletet, amely a település honlapján megtekinthető.

A testület megvitatta és elfogadta az önkormányzat 2015. évi költségvetéséről szóló 2/2015. (II. 24.) számú Önkormányzati Rendeletét.

Beszámoló a 2015. március 30-i rendkívüli képviselő-testületi ülésről

A képviselő-testület elfogadta a polgármester beszámolóját a két ülés között végzett tevékenységről. E beszámoló a település honlapján megtekinthető.

A képviselő-testület megtárgyalta és elfogadta a Jászberényi Hivatásos Tűzoltóparancsnokság beszámolóját a 2014. évi tevékenységről.

Ugyancsak megtárgyalta és elfogadta a testület a Jászberényi Rendőrkapitányság beszámolóját a település közbiztonsági helyzetéről.

A képviselő-testület elfogadta az önkormányzat 2015.évi közbeszerzési tervét.

Döntött a képviselő-testület arról, hogy a jövőben a szociális alapszolgáltatásokat (szociális étkeztetés, házi

segítségnyújtás) a Jászsági Szociális Szolgáltató Társulás keretén belül létrehozandó új Intézmény útján kívánja ellátni.

A képviselő-testület 360.000 -Ft vissza nem térítendő támogatást állapított meg a Jászboldogháza Ifjúságért Közhasznú Egyesület részére. Az egyesület pályázatot nyert a Strandfürdő területén egy többfunkciós tó építésére, és e pályázat eredményes lebonyolítása érdekében volt szüksége a megállapított támogatásra.

A testület úgy határozott, hogy pályázatot nyújt be a könyvtár eszközfejlesztésére és korszerűsítésére, és az ehhez szükséges 188.750 -Ft önerőt vállalja.

A képviselő-testület elfogadta Jászalsószentgyörgy kezdeményezését az Alsó-jászsági Köznevelési Intézményfenntartó Társulás megszüntetésére, mely szerint a Jászboldogházai Mesevár Óvoda visszakerült önkormányzati működetésbe.

Beszámoló a 2015. április 27-i rendkívüli képviselő-testületi ülésről

A képviselő-testület megtárgyalta és elfogadta a helyi adókról szóló 3/2015. (IV.28.) önkormányzati rendeletét. A rendelet megalkotására a bekövetkezett jogszabályi változások miatt volt szükség. A korábban megszokott adónemek és azok mértéke az új rendelet elfogadásával nem változott.

Ugyancsak megtárgyalta és elfogadta a testület a Jászboldogházai Mesevár Óvoda Alapító Okiratát.

A képviselő-testület elfogadta a Jászsági Szociális Szolgáltató Társulás Alapító Okiratának módosítását, mely módosítás által a Társulás az új Intézménye útján el tudja látni a településen a szociális alapszolgáltatásokat.

Döntött a képviselő-testület arról, hogy pályázatot nyújt be az Emberi Erőforrások Minisztériumához, nyári gyermekétkeztetési támogatás igénybevétele céljából.

Beszámoló a 2015. május 27-i soros képviselő-testületi ülésről

A képviselő-testület elfogadta a polgármester beszámolóját a két ülés között végzett tevékenységről. E beszámoló a település honlapján megtekinthető.

A képviselő-testület megtárgyalta és elfogadta a 2014. évi pénzügyi terv végrehajtásáról szóló 4/2015. (V.27.) önkormányzati rendeletét.

Döntött a testület a települési önkormányzatok rendkívüli önkormányzati költségvetési támogatására vonatkozó 2015. évi igény benyújtásáról.

A képviselő-testület elfogadta az önkormányzat gyermekjóléti és gyermekvédelmi feladatainak ellátásáról szóló beszámolót.

A testület külön-külön megtárgyalta és elfogadta az önkormányzati támogatásban részesülő civil szervezetek pénzügyi beszámolóit.

A képviselő-testület megállapította a szociális étkeztetésért, valamint a házi segítségnyújtásért fizetendő díjak mértékét.

A testület elfogadta az önkormányzat sportfejlesztési koncepcióját.

A képviselő-testület döntött arról, hogy indulni kíván a Belügyminisztérium által gyermekétkeztetés feltételeit javító fejlesztések támogatására kiírt pályázaton, és az ehhez szükséges önerőt vállalja.

Ugyancsak részt kíván venni a testület a Belügyminisztérium által önkormányzati feladatellátást szolgáló fejlesztések támogatására kiírt pályázatán. A pályázat keretén belül a sportsarnok nyílászáróinak cseréjét kívánja az önkormányzat megvalósítani.

Elfogadta a testület a Jászboldogházi Településfejlesztő Kft. 2014. évi beszámolóját.

Elfogadta a testület a jegyző javaslatát, mely szerint a hivatal 2015. augusztus 10. és 2015. augusztus 21. között igazgatási szünetet tart.

Beszámoló a 2015. június 24-i rendkívüli képviselő-testületi ülésről

A képviselő-testület megtárgyalta és elfogadta az önkormányzat 2014-2020. közötti gazdasági programját.

Ugyancsak megtárgyalta, de nem fogadta el a testület a Tiszamenti Regionális Vízművek Zrt. beszámolóját a Vízmű 2014. évi szolgáltatási tevékenységéről.

A képviselő-testület elfogadta a Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszer 2014. évi tevékenységéről szóló beszámolót.

Döntött a képviselő-testület arról, hogy 167.700 -Ft támogatásban részesíti az Új Színházért Alapítványt, a Jászok dicsérete című történelmi dal-és táncjáték megalkotása érdekében.

Beszámoló a 2015. július 27-i rendkívüli képviselő-testületi ülésről

A képviselő-testület döntött az Alsó-jászsági Köznevelési Intézményfenntartó Társulás megszüntetéséről, és megbízta Sósne Baráth Erikát az óvodavezetői feladatok ellátásával.

A képviselő-testület 393.985 -Ft vissza nem térítendő támogatást állapított meg a Boldogházi Gyermekért Alapítvány részére. Az egyesület pá-

lyázatot nyert a Strandfürdő területén vendégházak építésére, és e pályázat eredményes lebonyolítása érdekében volt szüksége a megállapított támogatásra.

Két civil szervezet, A Boldogházi Gyermekekért Alapítvány és a Jászboldogháza Ifjúságáért Közhasznú Egye-

sület pályázaton nyert egy-egy mikrobuszt. A pályázatok sikeres lebonyolítása érdekében a testület úgy döntött, hogy mindkét egyesületet támogatásban részesíti.

A testületi ülés végére megérkezett dr. Radoslaw G. Ostalkiewicz, a lengyelországi Jaworze település polgár-

mestere, aki elmondta, hogy szeretné a testvértelepülési kapcsolatokat felújítani Jászboldogházával. A képviselő-testület határozatban fejezte ki szándékát a két település közötti kapcsolatok megújítására, illetve folytatására.

dr. Dinai Zoltán
jegyző

Igénybe vehető szociális alapszolgáltatások

Jászberény város Önkormányzatának szociális alapszolgáltatásai közül a következők a kistérségben élők, így a jászboldogházi lakosok számára is igénybe vehetők:

1. Fogyatékos személyek nappali ellátása

- a nappali ellátást igénybe veheti a Jászberényben, ill. a jászberényi kistérség településein élő fogyatékos személy, aki
- gyógypedagógiai nevelési, oktatási intézményben (óvoda, általános iskola, szakiskola) való nevelésre, képzésre nem alkalmas, vagy már nem jogosult
- önkiszolgálásra teljesen vagy részben képes, ill. önellátásra nem képes, és felügyeletre szorul
- helyzetváltoztatásra önállóan vagy segédeszközzel (járókeret, kerekesszék) képes
- nem tanúsít veszélyeztető magatartást.

Hogyan igényelhetik az ellátást?

A fogyatékossgal élő személy vagy törvényes képviselője igényelheti a szolgáltatást szóban vagy írásban az intézmény által kialakított kérelem formanyomtatvány kitöltésével.

Az ellátási formát **térítésmentesen** biztosítjuk.

Elérhetőség:

Jászberény, Fehértói út 7.

Telefon: 06/20/288/6430

E-mail: egy.szoc.int@pr.hu

Ügyfélfogadás: hétfőtől péntekig:
08:00-12:00.

2. Közösségi ellátás pszichiátriai betegek részére

Többek között biztosítjuk:

- a betegek meglévő képességének fenntartását, készségek fejlesztését (stresszkezelés, problémamegoldó ill. életviteli készségek fejlesztése)
- pszicho-szociális rehabilitációt

(munkához való hozzájutás segítése, szabadidő szervezett eltöltésének segítése)

- pszichoedukációt, szociális és mentális gondozást
- információt nyújt az egészségügyi, szociális, gyermekvédelmi ellátások és szolgáltatások, valamint a foglalkoztatási, oktatási lehetőségek igénybeviteléről.

Hogyan igényelhetik az ellátást?

Az ellátást igénylő vagy törvényes képviselője kérelmére történik.

Akkor is keresse munkatársunkat bizalommal:

- ha gyakran vagy tartósan lelkileg rosszul érzi magát, lehangolt, szorong, és lelki problémáit szeretné valakivel megosztani
- ha úgy érzi, hogy a szorongás és a stressz oldásához segítségre van szüksége
- ha felismeri, hogy a problémáinak kezeléséhez orvos segítsége szükséges, és fél megtenni az első lépést.

Az ellátási formát **térítésmentesen** biztosítjuk.

Elérhetőség:

Jászberény, Ferencesek tere 3/a.

Telefon: 06/57/403/285,

06/30/548/9851

E-mail: tamszolgib@pr.hu

Ügyfélfogadás: csütörtök: 08:00-12:00.

3. Támogató Szolgáltatás

Miben tudunk segíteni?

- az alapvető szükségletek kielégítését segítő szolgáltatásokhoz, közszolgáltatásokhoz való hozzájutást biztosítjuk a szállító szolgáltatás speciálisan átalakított gépjárműveivel
- a fogyatékos személyek közvetlen környezetének rendben tartásával, bevásárlásban, gyógyszerfelírásban és kiváltásában, segédeszközök beszerzésében, orvoshoz kísérésben, valamint lakókörnyezetben történő felügyelet biztosításával tudunk segíteni

- információnyújtás keretében tájékoztatjuk a szociális szolgáltatások nyújtotta lehetőségekről, segítjük a hivatalos ügyek intézését, a jelnyelvi tolmácsszolgálat elérhetőségét biztosítjuk

- a családi, a közösségi, a kulturális, a szabadidős kapcsolatokban való egyenrangú részvételhez szükséges feltételeket biztosítjuk

- a fogyatékos személy munkavégzését, munkavállalását segítő szolgáltatások elérhetőségének igénybevitelét elősegítjük

Ki minősül szociálisan rászorultnak?

Azok a fogyatékos személyek, akik érzékszervi (látás, hallás), mozgásszervi és értelmi képességeiket jelentős mértékben vagy egyáltalán nem birtokolják, valamint a kommunikációjukban számottevően korlátozottak, és ez számukra tartós hátrányt jelent a társadalmi életben való aktív részvétel során.

Hogyan igényelhetik az ellátást?

Az igénylő ill. törvényes képviselőjének bejelentése alapján személyesen vagy telefonon történhet.

A szolgáltatások igénybe vétele térítési díj köteles!

Lakáson belüli szolgáltatás: **460 Ft/óra**

Lakáson kívüli szolgáltatás: **230 Ft/óra**

Szállító szolgáltatás: **75 Ft/ km.**

A személyi segítség és személyi szállítás esetén a térítési díj együttesen havonta nem haladhatja meg az igénybe vevő havi összes jövedelmének 30%-át, kiskorú igénybe vevő esetében a vele közös háztartásban élő szülők egy főre jutó rendszeres havi összes jövedelmének 20%-át.

Elérhetőség:

Jászberény, Ferencesek tere 3/a.

Telefon: 06/57/403/285,

06/30/549/9978

E-mail: tamszolgib@pr.hu

Ügyfélfogadás: hétfőtől péntekig:
08:00-12:00.

Csinger Rozália, Berkó-Fejes Györgyi

Elhunyt Paskai László

Életének 89. évében, augusztus 17-én reggel Paskai László bíboros, nyugalmazott esztergom-budapesti érsek visszaadta lelkét Teremtőjének.

Szegeden született 1927. május 8-án. Apja Paskai Ádám, anyja Ördög Mária. Egy fiútestvére van. 1945-ben a szegedi piarista gimnáziumban érettségizett, és ezután augusztus 29-én Szécsényben belépett a ferences rend Kapisztrán Szent Jánosról nevezett rendtartományába. A szerzetesrendben a Pacifik nevet kapta. A ferences rendben 1949. október 4-én tett örökfogadalmat. Teológiai tanulmányait Gyöngyösön kezdte.

A rend szétszórása után a nagyváradi egyházmegyéhez került, és tanulmányait Budapesten a Hittudományi Akadémia hallgatójaként fejezte be, ahol 1952-ben teológiai doktori címet szerzett.

Budapesten szentelték pappá 1951. március 3-án. Ezután Szegeden püspöki szertartó volt. 1955-ben Szegeden a szeminárium prefektusa és a teológiai főiskola tanára, 1962-ben a szeminárium spirituálisa; 1965–1969 között Budapesten a Központi Papnevelő Intézet spirituálisa, 1973-tól rektora volt. Közben 1965–67 között a Hittudományi Akadémián a filozófia megbízott tanára, 1967–1978 között nyilvános rendes tanára volt.

VI. Pál pápa 1978. március 2-án címzetes püspökké és veszprémi apostoli kormányzóvá nevezte ki. Püspökké



szentelése 1978. április 5-én Veszprémben történt. Püspöki jelmondata: In virtute spiritus / A lélek erejében.

Az esztergomi érseki székre való kinevezése 1987. március 3-án történt, így Magyarország primása lett. 1988. június 28-án a pápa bíborossá kreálta.

1988. augusztus 20-án II. János Pál pápát a püspöki konferencia nevében lelkipásztori látogatásra hívta meg, amely 1991. augusztus 16–20. között történt meg.

Mindszenty József földi maradványait Mariazellből hazahozatta, és 1991. május 4-én újratemette az esztergomi bazilika altemplomában, majd 1994-ben elindította boldoggá avatását.

A Szentszékkal folytatott megbeszélések értelmében 1990-ben megújult a vatikáni diplomáciai kapcsolat. A Szentatya 1993-

ban a Hungarorum gens kezdetű rendeletében a magyar egyházmegyéket átszervezte, így az eddigi esztergomból Esztergom-Budapesti Főegyházmegye lett. Még ebben az évben az érsekség átköltözött Budapestre.

Nyugdíjba vonulása óta Esztergomban, a Simor János Nyugdíjas Papi Otthonban lakott, és ahol tudott, segített a lelkipásztorkodó papságnak és utódának, Erdő Péter bíborosnak. 2008. október 23-án Esztergom díszpolgárává választották.

A Magyar Kurír nyomán

Csergő Ervin plébános

Bemutatkoznak az egyházi képviselők

Gajdos Ferenc képviselőt kérdezem, mit jelent számára a keresztény hit, illetve az egyházi képviselői tisztség.

Egy ötgyermekes hívó család tagjaként mindig meghatározó volt számomra a vallás, és jó alapot adott eddigi életemnek. A napi imádságok és a templomba járás gyermekkoromban az életem részévé váltak. Mára ez a saját hitem részévé lett. Nagy biztonságot ad számomra az Istenbe vetett hit, mely által az életem eseményeit más szemmel látom. Nehéznek tűnő élethelyzetekben erőt tudok meríteni a hitből, mert tudom, hogy mindenki a saját erejéhez mérten kapja a keresztjét.

Az egyházközségi képviselői tagságot most töltöm be először. Remélem, hasznos tagja tudok lenni a testületnek, és képességeim szerint az egyházközség javát tudom szolgálni. Kisgyermekes családapaként szeretném a hasonló családok érdekeit képviselni egy-egy döntés meghozatalakor.



Gajdos Ferenc

Lipták Mihály képviselő az alábbiakat válaszolja kérdéseimre, mit jelent számára a keresztény hit, illetve az egyházi képviselői tisztség.

Szüleim a mai napig vallásukat gyakorló emberek, akikről keresztényi nevelésben részesültem. Azt gondolom, hogy sok ember véli úgy, hogy egy hívőnek le kell mondania minden olyan dologról, ami örömet okoz az életben. Ez az egyik legfőbb oka annak, amiért az emberek nem akarnak kereszténynek lenni. Úgy képzelik, a hívő élet csupa lemondás.

Számomra a keresztény élet azt jelenti, hogy korlátok között szabadon élni. Ez a szemlélet ad erőt nekem a mindennapi életben.

2014 őszén kaptam bizalmat, hogy tagja lehetek az egyházi képviselő-testületnek. Mindez nagy megtiszteltetést jelent számomra. Feladatomnak érzem a mindenkori plébánost segíteni. Szeretnék a megújult egyházközösségnek hasznos tagja lenni. A továbbiakban igyekszem a munkámat lelkiismeretesen végezni, és minél több kitűzött célt megvalósítani.



Lipták Mihály

Eltűnt iskoláinkra emlékezzünk

Néhány nappal ezelőtt az iskolai csengőszó sok diáknak jelezte az új tanév kezdetét.

Az ideai csengőszó azonban - ha jelképesen is - most sok-sok régen volt diáknak is szóló.

Augusztus végén a BoldogBT és a Nyugdíjas Egyesület szervezésében a már hagyományosan megrendezett Elszármazottak találkozóján "eltűnt iskoláinkra is emlékeztünk".

A Papp Izabella és Veliczky Józsefné szerkesztésében megjelent könyv a belterületi és a tanyai iskoláknak állít emléket. Iskoláknak, amelyek többet jelentettek, mint a tudás átadását, ahol emberré neveltek. És tanároknak, tanítóknak és diákoknak, akiket ezernyi emlék köt össze.

A könyv kéziratát olvasva találtam rá a következő gondolatra egy valamikori diák tollából.

"Nekünk van egy közös titkunk, mi tápióiai vagyunk..." - írta Fajka Pista bácsi emlékezésében.

Hiszem, hogy a gondolat egy kisse átformálva is igaz:

Nekünk van egy közös titkunk, mi boldogháziak vagyunk...- csíkos, alsóboldogházi, sósíhidai, tápiói vagy éppen belterületi iskolás régi diákok, akiket ugyanazok a fák, bokrok, apró tanyák, a tanyák közt megbúvó gémeskútak, végeláthatatlan utak és a gyerekek számára oly fontos játszóhelyek kötnek össze.

Tanítók, tanárok, diákok és iskolák - fények a tanyavilágban.

Ezért tehát a jelképesen megszólaló csengő életünk fontos, olykor nehéz, de mégis nagyon szép időszakát - a gyermekkorunkat idézi fel.

Most, a könyvet lapozgatva meglevenednek előttünk gyermekkorunk mindennapjai, a hívogató iskola emléke, padok, térkép, tábla...

Újra látjuk magunkat és társainkat iskolásként, és a kedves, olykor szigorú tanítókat, tanárokat, akiknek a szó legnemesebb értelmében hivatásuk volt a tanítás.

"Tanító vagyok, magyar tanító.
Másnak nem sokat mond ez a két szó,
de nekem minden. Maga az élet.
Múlt, jelen, jövő. Biztos ígéret
arra, hogy népem mellett állhatok,
és dolgos embereket formálhatok."

– vallották ők is őszintén, tisztán Szakály Dezső versének gondolatait.

Tisztelet ezért tanítóinknak, tanárainknak!

És köszönet Papp Izabella és Veliczky Józsefné szerkesztőkön kívül a munkatársaknak és mindazoknak, akik emlékeiket felidézve hozzájárultak az "Eltűnt iskoláinkra emlékezzünk" című könyv megjelenéséhez.

Tudom hogy a könyv után mindannyian magunkénak érezzük Végh György gondolatait:

"Elmúlt, mint száz más pillanat,
s tudjuk mégis, hogy múlhatatlan,
mert szívek őrzik, nem szavak."

Konkoly Béláné

Könyvbemutató

Nagyon értékes könyvet tartok a kezemben, egy igaz szívvel írt emlékkönyvet. Megkoronázása annak a tevékenységnek, amit a Jászboldogházáról Elszármazottak Baráti Társasága végzett, kutatott, alkotott az elmúlt években. Most már nem csak emlékkövek őrzik a régi iskolák helyét községünkben, hanem ez a könyv is, az „Eltűnt iskoláinkra emlékezzünk” című könyv, Veliczky Józsefné és Papp Izabella szerkesztők, Gerhát Károly technikai szerkesztő, és Konkoly Béláné anyanyelvi lektor munkája.

A könyv megerősíti, hogy az **iskolának meghatározó szerepe** van életünkben. Az ott szerzett **élmények, tapasztalatok, a tudás irányítóként** szolgálnak. Az ott kötött barátságok életre szólnak. A közös múlt, a hasonló gyermekkorai élmények összekapcsolják az itt élőket és az elszármazottakat. Az öt tanyai iskola közösséget alkotott és szellemi tőkéjét az ott lakók javára kamatoztatta.

Az előszót követően történelmi visszapillantás olvashatunk **Besenyi Vendel** tollából, mely leírást ad községünk **régmúlt időszakáról** a tanyai iskolák megszűnéséig.

A könyv egyik legszebb fejezete, melyben a lámpásokról, a tanyai tanítókról szól.

Ma már el sem tudjuk képzelni, mi mindennel foglalkoztak ők! A **tanító nemcsak tanított** az összevont 1-6 osztályban, de emberi magatartásával, személyes példájával nevelt is. Jól ismerte a tanyán élő embereket, része volt a közösségnek. A tanyasiak ismerték, tisztelték és bíztak a tanítóknak. Segítséget kértek tőlük a kérvények, hivatalos iratok értelmezésében, írásában, de járlatlevelet írtak, kántorkodtak, színdarabot rendeztek, díszletet festettek, könyvtárat vezettek, leventét oktattak.



A könyv borítója, melyen Buczkó Erzsébet tanítónő és alul a sósíhidai iskolások láthatók

tak, gazdasszonyképzőt szerveztek, bekapcsolódtak a közéletbe, az önállóvá vált község vezetésébe, sőt ha nem volt más takarították és fűtötték az iskolát. Ha a kisgyerekek a hosszú gyaloglás során átáztak, átfáztak, megszáritották ruhájukat, felmelegítették - és ha a könyvet elolvassák, a régi tanítványok írásaiból még többet megtudhatnak róluk. **Sokak számára példaképet jelentettek.** Emléket állít a könyv az itt tanítóknak, igazgatóknak. Megható olvasni visszaemlékezéseiket az itt eltöltött évekre, a kedves tanítványokra és a megkötött barátságokra.

Nagyon szépen összegzi a következő fejezet „Ha élet zengi be az iskolát”, a mindennapi életet, a tanulás folyamatát, a tanult tantárgyakat, az ünnepeket és a hétköznapiakat. Képet kapunk az iskola bútorzatáról, a tanítás rendjéről-a csendes és a hangos foglalkozásokról-az értékelésekről, a dolgozók iskolájáról, a hitéletéről, annak megszüntetéséről. **Külön értéke a könyvnek az értesítő könyvecskék bemutatása.** Kortörténeti dokumentumok ezek! Mint az is, hogy névsorba szedték a szerkesztők segítői az öt iskola egykori tanítványait. Visszatérve a tanító személyiségéhez: bámulatos pedagógiai érzék kellett a hat osztály fegyelmezett oktatásához. Erről mesélnek az egy-egy iskolatörténet bemutatása után a visszaemlékező diákok. A könyv legmeghatóbb része ez. A kedves diáksínyek, előadások, játékok leírása mögött meg-megjelenik a szomorú sors, **a történelem Boldogháza számára is fájdalmas korszaka**, a megpróbáltatások időszaka. A csoda ebben, hogy ma már nem tragédiaként élük meg az átélteket a mesélők, hanem az emberré válás, a megerősödés, az életbe való indíttatás erős eszközeként. Ezek az emberek, ha kitérővel is, de elérték céljukat. *Tisztelem nekik.*

A fenytés és a jutalmazás szinte mindegyik leírásban szerepel. Vessző, méterrúd, vonalzó, kukoricára térdeplés, sarokba állítás és a változatok sora olvasható a visszaemléke-

zésekben. Az elszenvedők is azt sugallják, amit a néhai dr. Bárándy ügyvéd úr írt le egyszer egy pedagógiai lapban: *„Gerincünk nem törött, de gerincesebbek lettünk.”*

A jutalmazás is igen változatos volt, nekem is tetszett volna a szalvéták ajándékozása pecséttel ellátva, de a fiúknak a motorra felülés is igen vonzó lehetett a könyv, az oklevél mellett.

Engedjék meg, hogy **néhány gondolatot** kiragadjak a könyvből, **a volt diákok írásaiból** – most név nélkül:

- Mit köszönhetek ennek az iskolának? Jó indítást kaptunk az életbe. Tisztességre, valós életre, becsületességre, emberségre neveltek bennünket.

- Az iskola igazi szellemi központ volt, közösségi helyszín. Az első televízió is itt volt, és a falu apraja-nagyja esténként együtt nézte.

- Lehet, hogy életünk küzdelmes volt, de gyermekkorunk szép és békés. Nem voltunk elégedetlenek, annyink volt, ami szükséges volt.

- A tanyasi iskolák erős érzelmi alapot nyújtottak, még ha kevesebb ismeretet is tudtak adni.

- Szerintem a mi világunk százszor különb volt a tanyán, mint egy városi emberé. Mi a természettel együtt éltünk.

- Gyakran sajnálom, hogy vége lett ennek a világnak. A tanyasi ember harmóniában élt a természettel.

És végül:

- Küzdelmes, de szép gyermekkorunk volt. Vasárnap a parasztember soha nem dolgozott, csak az állatokat láttuk el. Reggel misére mentünk, akkoriban általában megtelt a templom. Boltban csak élesztőt, gyufát, petróleumot vettünk – önellátóak voltunk. Sokszor elgondolkodom, milyen más-ként alakult volna az életünk, ha nem számolják fel a tanyákat, nem kényszerítik az embereket téveszkebe. Kár, hogy sokszor rombolunk, aztán építünk.

Szeretettel ajánlom mindenki kezébe ezt a könyvet, a boldogházi tanyasi iskolákról szóló emlékkönyvet. Keressék a gazdag képanyagban ismerőseiket, barátaikat, régi kedves tanáraikat. A könyv elérte célját: emléket állított az öt boldogházi tanyasi iskolának, az ott tanítóknak és tanulóknak.

Köszönet és gratuláció az alkotóknak, mindazoknak, akik a könyv megszületésén dolgoztak. A szerkesztők nem titkolt vágya **Wass Albert** versében is visszacseng:

*„Mikor az élet messze készlet, s ezernyi csábos titkot ad
szeressük ezt a régi fészket: a régi iskolát.”*

Zrupkó Ferencné



A hátsó borítón az iskolai emlékhelyek,

MEGVÁSÁROLHATÓ

Sokan kérdezik, hol lehet megvásárolni az *Eltűnt iskoláinkra emlékezünk* című könyvet. 2015. szeptember 26. után Jászboldogházán Koncsik Bélánénál, Orczi Imrénénél és Papp Izabellánál vásárolható meg a kötet 4000 Ft áron.

Megrendelhető:
2040 Veliczky Józsefné,
Budaörs, Cserebogár u. 1.

E-mail: ica@materia.hu címen.

Ismét találkoztunk

Egyesületünk a BOLDOGBT-vel közösen immáron tizenharmadik alkalommal tartotta meg szokásos éves, ún. elszármazottak találkozóját, augusztus utolsó szombatján. Ez a rendezvény most rendhagyó volt, mivel megjelent az "Eltűnt iskoláinkra emlékezünk" című könyv, és ennek bemutatására került sor az ünnepség első felében. Zrupkó Ferencné nyugalmazott iskolaigazgató ismertette a kiadvány keletkezésének körülményeit, méltatta és megköszönte a szerkesztők - Veliczky Józsefné, Papp Izabella és Gerhát Károly-odaadó és fáradságos munkáját. Ezt az ízléses és tartal-

mas könyvet Konkoly Béláné lektorálta. Nagyon sok kedves vendég érkezett az ünnepségre. Részt vettek a régvolt iskoláink régvolt és még ma is élő tanárai és tanítói is, akik egy-egy tiszteletpéldányt kaptak is a kiadványból. A főszerkesztő megajándékozta egy-egy példánnyal a könyv keletkezésének "bölcső ringatóit" is. A rendezvény színvonalát két vers /Szörös Antal és Mártáné Besenyi Magdolna/ és egy ének /Koncsik Barbara/ előadásával emelték. A polgármester úr köszöntője után visszakerültünk a régi kerékvágásba, azaz áttértünk a szokásos kerek évfordulósok köszöntésére.

Köszöntöttek névsora:

Sugár Ferencné Konksek Aranka	97 éves	Elszármazottak részéről
Nagy Kálmánné Pócz Margit	95 éves	Elszármazottak részéről
özv. Berkó Ferencné Németh Margit	90 éves	Elszármazottak részéről
Menyhárt Jánosné Nagy-György Mária	90 éves	Elszármazottak részéről
Horváth József	85 éves	Elszármazottak részéről
Bata Ferenc	85 éves	Ezüstkor egyesületi tag
Muhari Ferencné Szörös Mária	85 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Nyitrai Kálmánné Mizsei Terézia	85 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Szikszai Tiborné Berkó Irén	85 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Bata János	80 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Baranyi Sándor	80 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Racs Bálintné	80 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Kerekes Lajosné Mészáros Eszter	80 éves	Elszármazottak részéről
Takács Miklósné Kispál Ilona	70 éves	Elszármazottak részéről
Kis Zoltánné Nagy Mária	70 éves	Ezüstkor egyesületi tag
dr. Kövér László	70 éves	Elszármazottak részéről
Vígh Zoltánné Pintér Mária	70 éves	Elszármazottak részéről
Orczi Imréné Szörös Veronika	70 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Szabó Józsefné Bata Julianna	70 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Túróczy Antal	70 éves	Elszármazottak részéről
Kőhidi Györgyné Benke Mária	70 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Kerekes Antalné Hevér Julianna	70 éves	Ezüstkor egyesületi tagja
Baki Zsuzsa	60 éves	Ezüstkor egyesület tagja
Márta Józsefné	60 éves	Elszármazottak részéről
Beszteri Éva	60 éves	Elszármazottak részéről
Szücs István Pál	60 éves	Elszármazottak részéről
Matók Kálmánné Szabó Mária	60 éves	Elszármazottak részéről
Hájas Albert	60 éves	Elszármazottak részéről
Kővér Tiborné Taczmán Éva	60 éves	Ezüstkor Egyesület tagja
Racs Tiborné Bene Erzsébet	50 éves	Ezüstkor Egyesület tagja
Baranyiné Faragó Edit	50 éves	Elszármazottak részéről
Kővér Attiláné Deme Erika	40 éves	Elszármazottak részéről

Gratulálunk az ünnepelteknek, és kívánjuk, hogy még sok évig ünnepelhesünk együtt. A hosszúra nyúlt ünnepség és a nagy meleg igencsak megviselte a jelenlévőket. Az idő előrehaladtával már meg is éhezett mindenki, de mindezt feledtette az a finom birkapörkölt, amit a fiúink /Káposztás István, Tóth László Fózer Tibor segítségével/ készítettek a résztvevők számára. A szorgos asszonyaink gyors kiszolgálásának köszönhetően rövid idő alatt mindenki elfogyaszthatta a finom ebédet. A sok-sok finom sütemény, az ünnepeltek tortái

kerültek desszertként az asztalokra. A kávé elfogyasztása után a tombola húzására került sor. A felajánlott tombola tárgyakat és a megvásárolt sorsjegyeket ez úton is nagyon köszönjük, mivel ezzel is segítették egyesületünk működését. Az idő ekkorra már nagyon előrehaladt, így sokan már hazafelé készülődtek. Elbúcsúzáskor köszönték a szíves vendéglátást, és fogadkoztak, hogy jövőre ugyanitt találkozunk. Remélem, úgy lesz, mi is szeretettel várjuk őket.

Orczi Imréné egyesületi titkár

FALUSZÉPÍTŐ EGYESÜLET HÍREI

VENDÉGEINK VOLTAK A MAGYAR KÖZLEKEDÉSI KLUB TAGJAI

Mint a Boldogházi Hírek előző számában beszámoltunk róla, a Faluvédő és Szépítő Egyesület Városkapu díjban részesült, mert tagjai sok-sok munkával szépen rendben tartották, tartják évek óta az állomást és környékét. Nagy megtiszteltetés számunkra ez a kitüntetés, melyet a Magyar Közlekedési Klub által kiírt országos versenyén nyertünk el. Elhatároztuk, hogy meghívjuk a zsűri tagjait Jászboldogházára, és bemutatjuk vendégeinknek a „mi kis falunkat”. A találkozó alkalmával került sor a díj átadására, ami pénzjutalom és egy szép oklevél volt.



Vendégeink augusztus 8-án érkeztek, hárman Budapestről, ketten Szegedről jöttek. A vasútállomáson egy kis megvendégeléssel vártuk őket, és az állomás körüli sétát, közös fotózást követően átléptük a vasútállomás képzeletbeli kapuját, ahol meglepetést jelentett a falunéző körút közlekedési eszköze, a pónifogat Krasnyánszki Imre és Bózsó László vezetésével. A nap szikrázóan sütött, s így talán még derűsebb képet mutatott szép, rendezett községünk, ami vendégeink részéről is sok-sok dicséretet, elismerést kapott.



A Vasút utcán végig haladva mentünk a Sportpályáig, bejártuk községünk „Szép utcáit”, a Bocskai utcában megnéztük a székelykaput és a lakosok által gondozott szoborfülkéket. Bementünk a szépen felújított templomba, sétát tettünk a Szent Vendel parkban, bemutattuk a látnivalókat, a redemptiós emlékművet, az adventi ünnepségeink színterét, az óvodát, iskolát, középületeinket. A főutcán tovább haladva szép színfolt volt a gyógyszertár parkosított környezete, ahol Darók Sándornak köszönhetően az emléktábla is a helyére került. A művelődési ház és a szolgáltatóház előtt elhaladva

a pónifogat a Fajtakísérleti Állomáshoz, a régi központi iskola épületéhez ért, ahol az iskolai emlékhelyet mutatva elmondtuk, hogy összesen öt hasonló őrzi a falu határában a régi tanyai iskolák emlékét. Ezt követően a térsz központ felé vitt az utunk, ahol a szépen parkosított környezetben gyönyörködtek látogatóink. A Tájházhoz közeledve csábító illatok jelezték az ebéd közeledtét. Fózer Tibor, az Ezüstkör Nyugdíjas Egyesület elnöke várt bennünket finom ebéddel, segítői faluszépítő társaink voltak. Juhász Terike jász viseletben várta a vendégeket, és kínálta a szebbnél szebb égetett torta alkotásait, melyből kis emlékeket is ajándékozott. Vendégeink megnézték a Tájház gyűjteményét, elismeréssel szölkak a szép környezetről és a falu kemencéjéről. A finom ebéd után házi süteményt kínáltunk, és nem hiányzott a hűsítő ital sem. Délutáni programként strandlátogatást terveztünk. A nagy melegben jólesett a fürdőzés, hűsölés, beszélgetés a fás, ligetes környezetben. Jó érzés volt hallani a sok elismerő, kedves méltatást a „Mi strandunkról”, ami egyik vendégünk szerint kellemesebb, mint a szegedi strand.



A látogatást követően több visszajelzés, köszönet érkezett vendégeinktől. Kettő ezek közül:

Kelemen Gábor nyugdíjas informatikus:

„Nagyon köszönjük a kedves fogadtatást, és gratulálunk ehhez a szép település-gondozáshoz. Járom az ország fürdőit, 184 helyen voltam eddig. Jászboldogházán lenyűgöz az arborétum-szerű környezet, a tisztaság és a dolgozók kedvessége. A településen, a vasút környékén is látszik az értő és szerető hozzáállás. A "tájkutató" vetítéses előadásaimon is ki fogom említeni Jászboldogházát. További sikeres munkát kívánok! Biztosan tovább visszük Jászboldogháza jó hírét, és máskor is ellátogatunk ide.

Somodi Mária a Magyar Közlekedési Klub projektvezetője, titkára:

„Vonattal érkeztünk, jó meleg volt, de Jászboldogházán még a meleg sem tűnt fel. Engem az élet, ami megragadott: él a Vasútállomás, él a templomi közösség, él a Tájház és a múlt iránti tisztelet. És él a Starnd! S akikkel találkoztam, valóban boldognak tűntek.” Somodi Mária hazaérkezésük után a községünkről készített fotók közül jónéhányat feltett a facebookra egy-egy kedves gondolattal, amit ezúton is köszönünk. A fotók előtt ezek a mondatok állnak: „A vasútállomás a város kapuja. Itt várakoznak az emberek a vonatra, ide érkeznek meg munka után, ezt látja meg az idegen először a településre érkezve, vagy akár csak kitérve a vonat ablakán. És persze számít az is, hogy az állomástól hogyan, mi módon tud célba jutni. Buszcsatlakozás vagy 10-20 percnyi séta a kellemes utcákon. Ha idegen az illető, fogadja-e útmutató tábla, netán egy sarki kocsmá, ahova be lehet térni egy üdítőre? Jászboldogházán minden megvan, és ennél sokkal több is.”



Úgy gondolom, ez a nap szép alkalom volt az ünneplésre, ahol a közös ebéddel és virággal megköszönhettem faluszépítő társaim munkáját, támogatóink segítségét, és ahol a régi barátságok megerősítése mellett újak is születtek.

Szűcs Gergelyné
Faluvédő és Szépítő Egyesület elnöke

GYŰJTÉS A TÁJHÁZ TOVÁBBI FEJLESZTÉSÉRE

**Tisztelt Jászboldogháziak,
tisztelt Támogatóink!**

A Faluvédő és Szépítő Egyesület kezdeményezése nyomán az augusztus 20-i ünnepség végén a következő gondolat hangzott el a Tájházzal kapcsolatban:

Az Önkormányzat már többször is próbálta pályázat útján felújítani a Tájház épületét – sajnos sikertelenül –, ezért kisebb lépésekkel, önerőből és a lakosság, a támogatók felajánlásaiból tudunk csak fejleszteni, javításokat elvégezni. Két évvel ezelőtt kemencére gyűjtöttünk, és most ismét gyűjtést tervezünk. Ez alkalommal a Tájház igen rossz állapotban lévő kerítését szeretnénk kicserélni, s mivel anyagi forrás nem áll rendelkezésre, kérjük kedves leendő támogatóinkat, ha megtehetik, többkevesebb összeggel szíveskedjenek segíteni ezt a szándékunkat.

Van nekünk egy **szerencsehozó malacperselyünk**, ami a kemencére történő gyűjtés idején is központi szerepet kapott. Az augusztus 20-i ünnepség idején is kihelyeztük, hátha ismét szerencsét hoz, és hála kedves vendégeinknek, többen is éltek a lehetőséggel, támogatták céljainkat. Köszönet érte! Külön is köszönjük dr. Papp Béla alpolgármester úr, valamint Konkoly Béla és Nagy László vállalkozó nagylelkű adományát!

Támogatni más módon is lehet, például a Faluvédő és Szépítő Egyesület számlájára a takarékszövetkezetben befizetett összeggel. Kérjük, ez esetben szíveskedjenek feltüntetni, hogy a felajánlást a **kerítésre** szánják.

A malacperselyt augusztus 29-én a Boldogházáról elszármazottak találkozáján is kihelyeztük. Köszönet mindazoknak, akik adományaikkal segítették és segítik a Tájház további fejlesztését. Tisztelettel

Faluvédő és Szépítő Egyesület



ÚJ KENYÉR ÜNNEPE A TÁJHÁZNÁL

*A Faluvédő és Szépítő Egyesület és az Ezüstkor Nyugdíjasok Egyesülete immár negyedik alkalommal rendezte meg **állam-alapításunk és az új kenyér ünnepét** a Tájház udvarán, ahol vendégül látta a jelenlévőket.*



Az ünnepségre igyekvő emberek esernyővel érkeztek. S bár az idő szomorkodott, könnyezett az ég, de éreztük, hogy akaratumk, elszántságunk erősebb, s néhány csepp eső nem jelenthet akadályt, hiszen nagyon készültünk erre a napra. Kicsit átrendeztük a „színpadot”, s máris érkezett *Bábosik István* kisbíró dobszóval, népviseletbe öltözött fiatalokkal, hogy megnyissa az ünnepi rendezvényt. A kisbíró hallhattuk az előző vasárnap is, amikor a templom előtt hirdette az ünnepség programját népviseletbe öltözött fiatalokkal körülvéve.



Nagy örömünkre lassan kezdtek eloszlni a felhők a Tájház fölött, az eső is elállt, gyülekeztek a vendégek, és mi folytathattuk műsorunkat az eredeti tervek szerint.

A megnyitó után a Csillagvirág kórusal közösen elénekeltük a magyar és székely himnuszt. A két szervező egyesület nevében ezután az ünnepi helyszínünkről, a Tájházzal beszéltem. Elmondtam, milyen nagy öröm, hogy a 2006-ban létrehozott Tájház egyre szépül, fejlődik. Két évvel ezelőtt a lakosság anyagi segítségével, példás összefogással, a Faluvédő és Szépítő Egyesület kezdeményezésére felépült a falu kemencéje. Jó érzés, hogy azóta „bejáródott” a kemence, egyre többeket vonz a Tájházhoz, egyre gazdagabb és színebb program megvalósulására ad lehetőséget. Ezen a nyáron például a strandon táborozó csoportok közül hatot fogadott a Tájház, melyek az ország különböző településeiről érkeztek községünkbe. A táborozók programjában minden alkalom-

mal szerepelt egy *tájházi nap* a gyűjtemény megtekintésével és a falu kemencéjében sült lángos kóstolásával.

Köszönettel tartozunk *Kőhidi Györgynek*, aki első perctől kezdve vállalta a kemence fűtését. Köszönet és hála azoknak a kedves *Ezüstkor tagoknak*, akik fáradságot nem ismerve lelkesen végzik a lángos dagasztását, kelesztését, sütését – ami nem könnyű munka. Köszönet *Orczi Imrénének*, *Sziliczei Zoltánnének*, *Sass Eleknének*, *Matók Dezsőnének*, *Zámbori Gyulánének*, *Kőhidi Györgynének*, *Szécsi Pálnének*, *Besenyi Józsefnének*, hiszen az augusztus 20-i finom lángos is önzetlen munkájukat dicsérte!

Örömdetes hírként elmondhattam, hogy ebben az évben is történt változás. A környezethez illő, vöröses színű térkő került a kemence és a pajta elé. A térkő egy része *Pesti Róbertnek*, a Jászföld Hagyományörző Egyesület elnökének nagylelkű adománya, amiért hálával tartozunk.

E rövid bevezető után *Szűcs Lajos* polgármester úr köszöntője következett, aki elmondta ünnepi gondolatait, kiemelve településünk civil szervezeteinek értéktéremtő munkáját. Megköszönte a Faluvédő és Szépítő Egyesület, valamint az Ezüstkor Nyugdíjasok Egyesületének a település kulturális életét gazdagító tevékenységét, amivel oly sok örömteli perccel szereznek az embereknek.

Csergő Ervin plébános úr ünnepélyes keretek között felszentelte az új kenyert, és szólt az ünnep fontosságáról. Az új kenyert *Nagy Albert* emeritus jászkapitány úr szegte fel, és segítőkink kínálták a jelenlévőknek. Közben a Csillagvirág kórus Szent István himnuszát énekelte.

A rendezvény folytatásaként a nagycsoportos óvodások néptáncműsorát láthatta a közönség, amit *Sósné Baráth Erika* vezető óvónő és *Baranyi Béláné* óvónő tanított be. A kis óvodások mindenkit elbűvöltek megjelenésükkel, kedves táncukkal bearanyozták az ünnepi műsort. Köszönjük!

Ismét „fiatalok” következtek, a Csillagvirág kórus lépett színre a jászberényi és a boldogházi citerások kíséretével. Óriási sikerük volt, az ismerős népdalcsoportot a közönség együtt énekelte a kórusral. A zárasként felhangzó *Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország* című dalt pedig könnyes szemmel hallgatták. Köszönjük a kórusnak, a kórus vezetőjének és a citerásoknak a fellépést, a színvonalas előadást.

Ezután *Petőfi Sándor* *Az Alföld* című versét hallhatuk *Szendrei Péter* tanár úr nagyszerű előadásában. Ő az, aki kulturális tevékenységével sokat tesz Boldogházáért. Köszönet érte!



Ünnepi műsorunk befejezése-ként egy igazi meglepetést tartogattunk a kedves jelenlévők számára. Színpadra lépett *Nyitrai István*, községünk kántora, akit hallhattunk már esküvőkön szintetizátoron játszani és énekelni, amellyel a Csillagvirág kórus oszlopos tagja. Most tangóharmonikán játszott, arató nótákat adott elő. A nótázásban segítette őt *Fózer Tibor*, az Ezüstkör Nyugdíjas Egyesület aranytorkú elnöke, *Bózsó László* községünk közkedvelt személye és *Bábosik István* kisbírő. Megjelenésükkel és a felhangzó nótákkal elsőprő sikert arattak, igazi jó hangulatot teremtettek. Többször kellett ráadást adniuk, és a közönség is velük énekelt. Nagy élmény volt ez a műsorszám, sokáig emlékezetes marad. Köszönjük szépen!

Ezúton is szeretném megköszönni minden kedves szereplőnek, segítőnek a munkáját.

Bábosik István kisbírő együttműködését, a népviseletbe öltözött fiatalok segítségét, faluszépítő társaim és a nyugdíjasok munkáját, az Önkormányzat támogatását, *Joó-Kovács Balázs*

alpolgármester úr mindenre kiterjedő figyelmét, a tájházi munkálatok megszervezését, a Polgármesteri hivatal támogatását, a közmunkások segítségét és minden felajánlást.

Köszönjük a kézműveseinknek, hogy eljöttek és gazdagították, színesítették az ünnep programját, és lehetőséget nyújtottak kis emléktárgyak vásárlására.

A pajtában egy kiállítást tekinthettek meg a látogatók, melyet régi falvédőkből állítottak össze nyugdíjasaink.



Az ünnepi műsor befejeztével közös fotózásra került sor a szereplőkkel és a jelenlévőkkel - a kissé borús, de annál jobb hangulatú nap emlékére. A rendezvény idején az egyik kedves vendégtől hallottuk a következő mondatot, aki pár éve költözött családjával községünkbe:

- *Egyre inkább azt érzem, hogy jó döntés volt Boldogházára jönni, mert jó itt lenni, ilyen emberek közt élni.* - Köszönjük szavait, és kívánjuk, hogy minél inkább erősödjön ez az érzés, érezze, hogy otthon van.

Végül – hagyományaink szerint – megvendégeltük az ünneplő közönséget. A falu kemencéjében sült lángost, zsíros kenyet kínáltunk, aminek mindig nagy sikere van, s ami mellé fröccsöt és szörpöt is fogyaszthattak a jelenlévők. A fröccshöz a jó bort polgármesterünk, *Szűcs Lajos*, valamint



Gaál Ferenc és *Nagy László* vállalkozó ajánlotta fel. Köszönet érte! *Gaál Ferenc*, *Joó-Kovács Balázs*, *Bózsó László*, *Szappanos Anikó* házi pálinkával örvendeztette meg a jelenlévőket, *Matók Pálné* pedig 300 db poharat ajánlott fel. *Répás Pál* helyi lakos 100 db paprikát adott a zsíros kenyérhez, és még

sorolhatnám a felajánlásokat, amit ezúton is hálásan köszönünk, s ami nélkül nem is tudnánk ilyen bensőséges közös ünneplést megvalósítani. A zenét *Szőllősi Béla* és *Szőllősi Patrik* szolgáltatta, köszönjük nekik.

Úgy érzem, egy jó hangulatú, kellemes délutánnak lehettek részei azok, akik kilátogattak a Tájházhoz augusztus 20. délutánján, és élményekkel gazdagodva térhettek haza. Jó alkalom volt ez a találkozásra, egy kis beszélgetésre, kikapcsolódásra, nótázásra. A munkával, gondokkal teli hétköznapiakat felváltotta egy kis ünnep.

Szűcs Gergelyné
A Faluvédő és Szépítő Egyesület
elnöke

Fotók: Kézér Imre, Szűcs Gergelyné



Virágos Magyarországért, virágos Boldogházáért!

Örökbefogadott villanyoszlopok

Talán nem mindenki tudja kedves Olvasóink közül, hogy településünk benevezett a **Virágos Magyarországért** versenybe. Ebből az apropóból jött egy nem mindennapi ötletünk, amit tavasszal tettünk közzé a Boldogházi Hírekben *Fogadj örökre egy villanyoszlopot* címmel. A sok esetben komor, barátságtalan villanyoszlopok köré virágültetésre szerettük volna biztatni a kedves boldogházaiakat. Szerencsére sokan láttak lehetőséget a kérésünkben, csatlakoztak a programhoz. Kreatív, szép megoldások születtek, láthatóan örömeiket lelték ebben a tevékenységben - ami nagyon fontos.

Talán úgy igazságos, ha most senkit nem emelünk ki az „örökbefogadók” közül, mindenkinek szeretettel gratulálunk, megköszönjük lelkesedésüket, munkájukat. Minden kedves boldogházi lakosnak továbbra is sok örömet és szép eredményeket kívánunk a kertészkedéshez, virágosításhoz, környezetünk még szebbé tételéhez.



Faluvédő és Szépítő Egyesület

Barátság hegyeken túl...

A Jászföld Hagyományörző Egyesület az idei évben is meghívást kapott Erdélybe, a már VII. alkalommal megrendezésre kerülő Szentábrahádi falunapra.

Népes csapatunkkal augusztus 13-án reggel nagy örömmel indultunk útnak, hogy újra találkozassunk székely barátainkkal. Az idei kirándulásunk első állomása Arad volt, ahol megkoszorúztuk a 13 aradi vértanú emlékhelyét. Ezután utunkat Déva irányába folytattuk, és meglátogattuk Bőjte Csaba atya „gyermekait”. Egyesületünk tagjai anyagi támogatásaikkal és jó szívvvel hozott meglepetéseikkel szereztek örömet az ott lakó gyermekek számára. Mindannyian meghatottan, könnyeinkkel küszködve álltunk az ajándékainkat bontogató gyereksereg körül. Aznap este mindenki kissé fáradtan foglalta el szálláshelyét Vajdahunyadon.

Másnap délelőtt újult erővel indultunk tovább, útközben felfedeztük Vajdahunyad várának szépségeit idegenvezetőnk jóvoltából.

Este 8 óra körül megérkeztünk Jánoshida testvértelepülésére, Szentábrahámmra, ahol Simó Dezső polgármester úr és vendéglátóink vidám serege várta a közel 70 fős csapatunkat. A hegyekkel körülvett, csodálatos környezetben fekvő



„Dodó tanyán” egy igazi baráti, zenés estével fogadtak bennünket.

Másnap a falunapot istentisztelettel nyitották meg, ahol átnyújtottuk a nemzeti szalaggal átkötött Jászkenyerünket. A délután folyamán egyesületünk dalköre a Jászdalkör is fellépett Kajos Kálmán kíséretében. Rövid dalsokorral mutatkoztak be, melyet Kálmán bácsi szóló műsora zárt.

Másnap délelőtt csapatunk nehéz és könnyekkel teli búcsúzás után újra buszra szállt, és elindult haza. Az éjszakai órákban sok-sok szép emlékekkel gazdagodva értünk vissza. Köszönjük a Szentábrahámon és a környező községekben élő barátainknak a csodálatos, szeretettel teli vendéglátást, amit tőlük kaptunk!

Örülök, hogy családommal együtt mi is részesei lehetünk, és részvételünkkel erősíthetjük már több éve a falvak közötti egyre szorosabb barátságot.

Nagyné Matók Anikó



Visszatekintés a Sinfalva - Jászboldogháza testvérkapcsolat kezdeteire és kibontakozására

„Különös melegség tölti el szívemet, ha a településeink közötti testvérkapcsolat születésére, elindulására, kibontakozására gondolok. Az emlékek... elevenen élnek szívünkben és termékenyítőleg hatnak érzéseinkre, gondolatunkra, tetteinkre.” (Pálfi Dénes)

A következőkben megpróbálom, naplójegyzeteim segítségével is feleleveníteni az emlékeket, megmutatni a 20 év alatt általuk megtermékenyült érzéseim és gondolataim virágait, s az azokat gyümölcsé érlelő tetteket, amelyek mindannyiunkat megörvendeztettek és gazdagítottak.

1995. március 4-én kezdett „moccanni”, mint a lomb, mint a gyümölcs a rügyben ez az életünket megszépítő kapcsolat, amikor a jászboldogháziak először látogattak Sinfalvára. A közvetítő személy kapcsolatunk elindulásában Vernes András volt, aki tápiógyörgyei tartózkodása alkalmával járt Boldogházán, s aki – úgy amint a naplóm-ban áll – 1995. február 19-én azzal az örömdetes hírrel érkezett, hogy „úgy néz ki, Sinfalvának lesz magyarországi testvérfaluja”. S ehhez röviden ennyit írtam hozzá, hogy: „Jó lesz!” Az említett időpontban nyolc tagú küldöttség – dr. Pap Béla és neje, dr. Szedő József és neje, Zrupkó Ferencné, dr. Kissné Fazekas Ildikó, Kispálné Baranyi Aranka, Zámori Gyuláné – érkezett hozzánk a testvérfalu-kapcsolat gondolatával. Naplóm-ban erről ez áll: „A vendégek Lehel kúrtjével (annak kicsinyített másával), a Jászság jelképével ajándékoztak meg, könyvekkel, édességgel a gyermekek részére. A tanácsteremben megvendégteltük őket, elbeszélgettünk, falvaink történetét, az unitárius vallást ismertettük röviden. (...) Benézünk a templomba is...” Másnap már régi ismerősként találkoztunk a torockói farsangtemetésen. Már az első találkozásakor meghívták gyermekeinket Jászboldogházára nyári üdülésre, de ez abban az évben, külső okok miatt nem jött össze.

De ami késik, nem múlik! 1996. július 2-10 között 17 gyerek és három felnőtt kísérő, összesen 20-an, felejtethetetlen napokat töltöttünk Jászboldogházán, és részt vettünk a település önálló községgé alakulásának 50. évfordulója megünneplésén is. „Gyönyörű helyre érkezünk: rendezett, tiszta, izléses település” – jegyeztem be naplóm-ba. A szívélyes fogadtatásról, ellátásról, a felemelő ünneplésről, a mindannyiunkat gazdagító élményekről oldalakat írtam be naplóm-ba. Egy új, szabad világot nyitott meg előttünk a testvéri szeretet, amelyben boldogító érzés volt magyarnak lenni, megismerkedni olyan emberekkel, akik szívükön viselik sorsunkat, akik felénk nyújtják ölelő-segítő jobbukat, akikkel életre szólóan barátokká, testvérekké lettünk. Jó volt az éjszakába nyúló zárómulatságon együtt énekelni a Székely himnuszt, jól eső volt hallani boldog emlékü Matók István polgármester úr szájából a simogató szavakat: „ti nagyobb magyarok vagytok, mint mi”! Nem tudom pontosan, mire értette ezt, de a későbbiek során, szép szavak mellett áldozatos tettekben is bizonyította, s vele együtt sokan testvéreink kö-

zül, hogy ők is a „nagyobbak” közé tartoznak. Boldogító volt ott lenni, és fájdalmas volt eljönni. Az állomáson, „amikor elbúcsúztunk és felszálltunk (a vonatra) mindenki szemében könny csillogott” – naplóm szavaival élve. Aztán „indult a vonat, s nehéz szívvel integettem a minket kimondhatatlan szeretettel magukhoz ölelő testvéreknek. Ezt soha nem fogjuk elfelejteni, Jászboldogháza! Áldjon meg téged, szerető szívű lakóidat az Úr, örökkön örökké!” – zártam naplóm édes emlékezéstől áthatott sorait. A fájó búcsúzáson túl jó volt magammal vinnem – az édes emlékekkel együtt – a Jászboldogháza címerével ékeskedő zászlócska mellett a címeres piros-fehér-zöld zászlócskát is. Akkoriban még elrejtve, félve léptem át vele a határt, hogy aztán otthon büszke boldogsággal helyezzem el mindkettőt irodám falán.

1997. július 23-26. – Matók István polgármester és neje, Papp Ferenc és neje, valamint Főzer Balázs és neje látogattak hozzánk. A küldöttség megtisztelte látogatásával az akkori polgármestert is, akivel azonban nem lehetett „szót érteni” a testvérkapcsolat kiépítése ügyében. Ettől eltekintve, köztünk és vendégeink között, meghitt, kellemes volt a találkozás, reményteljes további kapcsolatokra nézve.

É s reménységünk nem csalatkozott, nem szégyenített meg – bibliai szavakkal élve.

1997. november 3-4-én, újra itt volt a „mi” polgármesterünk, én már így neveztem Matók Istvánt, Bajor Zoltánnal, Bódi Péterrel, Nagy Jánossal, egy műholdvevő felszereléssel és egy színes tévével. Amik ma már megszokott, sőt bizonyos tekintetben idejétmúlt dolgok, de nekünk akkor „leírhatatlan hatású” meglepetést jelentettek. Mindent felszereltek, üzembe helyeztek. Testvéri szeretetük, évtizedekig tartó bezártságunkban, ablakot nyitott a világra! Aztán megnéztük a környék nevezetességeit, s megtekintették az akkorra eléggé lerobbant énekvezéri, kántori lakást. Ekkor kezdett igazán szárnyat bontani a terv: azt felújítani, és vendégházzá alakítani.

1998. elején híveink egy része hozzáfogott az épület felújítási munkálataihoz. Február 26-27-én Matók István polgármester Papp Ferenc, Bajor Zoltán és László, Nagy János kíséretében újra itt. Pénzt és vetőmagot (hagyma, gyökérzöldségek) ajándékoztak a vendégház javára. A magvakat a sinfalviak felvásárolták, és ezzel – a saját forrásokat is beleértve – összegyűlt a további munkálatok elvégzéséhez szükséges pénzalap.

Április 20-25-e között újra itt a lelkes csapat, újra anyagi támogatással, szerető szívükkel és segítő kezükkel. Éjjel utaztak, reggel munkába álltak, a népes számú helyi résztvevők mellett oroszánrészt vállalva az átalakítási munkákban.

Június 8-11-e között Matók István Tóth Jánossal, Faragó Józseffel, id. és ifj. Tamási Zoltánnal itt, akik belső felújítási munkálatokat végeztek.

Augusztus 13-16. A jászboldogházi önkormányzat 16

tagú küldöttsége látogatott el hozzánk. Megnéztük Torockót, Torockószentgyörgyöt, Nagyenyedet, a tordai sóbányát és – hasadékot, egyszóval a környező érdekességeket. Vendégeink misén és istentiszteleten vettek részt. Mindezeket a testvéri asztalközösségek vidám hangulata koronázta meg, gazdagítva és elmélyítve kapcsolatunkat.

1999 és 2004 között folytatódtak a munkálatok és a vendégház felszerelése bútorrattal, konyhai és fürdőszobai kellékekkel. A munkálatokat a legtöbbször Matók István irányításával vagy kérésére, Papp Ferenc, Nagy János, Bajor Zoltán végezték, de újra itt voltak, segítettek Bajor László, Tamási Zoltán és fia, valamint Főzer Balázs, Tógyer Gyula, Kúnsági Ferenc, Turóczi István Zoltánné jegyző, egy-egy alkalommal. A vendégház akkori felszereléséért Testvértelepülésünk Önkormányzata mellett, Matók Istvánnak, Papp Ferencnek, Nagy Jánosnak és Bajor Zoltánnak tartozunk hálával és köszönettel.

2010 és 2012 között a vendégház felszerelésének korszerűsítését dr. Pap Béla alpolgármester Gaál Ferenc vállalkozó, a Jászboldogházi Aranykalász MGTSZ., az Önkéntes Tűzoltó Egyesület és Tóth László adományai tették lehetővé. A gázzal működő fűtőtestek, a korszerű vízmelegítő, az automata mosógép, gáztűzhely, zuhanyfülke és mikrosütő, önzetlen bőkezűségüket dicsérik, mindezek felszerelése Papp Ferenc és Tóth László keze munkáját.

2001-ben már fogadhattunk vendégeket, s azóta is, e kis hajlék nemcsak meghitt, baráti találkozások helye, de bevétele jelentős segítséget nyújt egyházközségünk anyagi gondjaiban. Hálás köszönet mindenkinek e helyről is, aki ezt lehetővé tette, aki beleépítette testi és szellemi erejét, idejét, pénzét, szeretetét építve és gazdagítva ezáltal testvéri kapcsolatunkat is. Köszönet mindazoknak, akiket e nemes cél érdekében összefogott a testvéri szeretet! Köszönet az élőknek, a jászboldogházak mellett a sinfalviaknak: Fülöp Károlynak, Szilágyi Dezsőnek, Pálfi Mózesnek, Nagy Domokosnak, Kolozsi Andrásnak, Fodor Balázsnak, Balogh Tamásnak, Szolga Károlynak, Bodoczi Károlynak, Balázs Andrásnak, Pethő Mózesnek, Szilágyi Attilának, Balla Attilának, Nagy Dezsőnek, Terebesi Dánielnek, Hajdú Sándornak, és köszönet azoknak, akik nemcsak emlékeinkben, de hitem szerint, Istenben is élnek, örök boldogságban. Matók István polgármesternek, nejének Marikának, Tamási Zoltánnak, Bódi Péternek, Balla Ödön gondnoknak, Vernes Andrásnak, Bíró Gézának, Pálfi Mózesnek, Balla Pálnak, Balla Lajosnak, Bíró Zsigmondnak, Nagy Istvánnak, id. Bodoczi Károlynak, Barla Bélának, mindazoknak, „akiket nem látunk már régen,” / de „akik velünk együtt ünnepelnek az égben”. Adózzunk drága emlékeknek egy percnyi csendes felfeléállással!

Testvérkapcsolatunk további emlékezetes eseményei:

2001. június 30. – Részt vettünk (heten) Jászboldogházán a milleniumi zászló átadásának ünnepségén, amelynek méltósága lélekemelő volt. Testvéreinket Jászboldogháza faragott címerével, Fülöp Károly munkájával ajándékoztuk meg, üdvözlő beszéd kíséretében.

2003 júliusában Szűcs Lajos polgármester úr először járt Sinfalván.

2004 és 2005 nyarán Nagy Valéria is elkísérte a várfalvi táncbáborba a boldogházi gyerekeket.

2005. május 21 – A kapcsolat hivatalossá tételének körülményeit beszélte meg öttagú küldöttség: Szűcs Lajos polgármester, Joó-Kovács Balázs, Menyhárt Ernő, Papp Ferenc, Nagy János, Zeng János polgármesterrel, Sinfalván, a tanácsteremben. Az együttműködési megállapodást augusztus 5-én írták alá Jászboldogházán. Augusztus 25-én búcsúznunk kellett Matók Istvánné Marikától, együttérezve gyászoló testvéreinkkel, egy marék erdélyi földet hintve koporsójára.

2006. június 30-július 3. között a XII. Jász Világtalálkozón vettünk részt a várfalvi-sinfalvi színjátszó csoporttal, valamint a várfalvi táncsoporttal. Ez év december 30-án szomorú szívvel vettünk részt Matók István volt polgármester temetésén, osztozva a család fájdalmában.

2008-ban Nagy Albert jászkapitány és felesége látogattak meg.

2009 júliusában a boldogházi aratónapi ünnepségen nyolcan vettünk részt Sinfalváról.

2010- Környezettábor keretében csereüdülés volt gyerekeknek, június 28 – július 4. között Jászboldogházán, augusztus 12-18. között Sinfalván. Ekkor hozták el a vendégház szobáiba és a fürdőbe a fűtőtesteket.

2013. szeptember 20-23. között a boldogházi női kórust és az önkormányzat tagjait (27 fő) fogadtuk, meglátogatva azokat a nevezetes helyeket, amelyeket a legtöbben még nem láttak. Nagyszerű találkozás volt ez is: a vasárnapi istentiszteleten a kórus is énekelt, mindannyiunk öröme.

2014. május 30 – június 1. – A jászboldogházi „Civil napok”-on vettünk részt Zeng János polgármesterrel és a szentmihályi képviselőkkel. Ezen a rendezvényen Díszpolgári oklevelet adományozott nekem az Önkormányzat a testvéri kapcsolat ápolásáért. Ezúton is megköszönve a kitüntetést, igyekszem méltó lenni hozzá. És megköszönöm ezúton is azt a testvéri szeretetet, baráti együttérzést, azt az akkor kapott lelki és anyagi támogatást, amely nagyban hozzájárult a június 20-án elvégzett agyműtétém sikeréhez. Nekik is köszönhetem a második születésnapomat, s amíg élek, áldom őket, életet hosszabbító szeretetükért!

Ez év augusztusában a szentmihályi falunapra meghívott jászboldogházi vendégekkel találkoztunk, és fogadtuk őket a vasárnapi istentisztelet után.

És 2015. augusztus 23-án újra együtt vagyunk, együtt ünnepelünk itt, Sinfalván, 20 éves testvéri kapcsolatunkat ünnepelve. Adja Isten, hogy még sok, a maihoz hasonló ünneplésben legyen részünk!

Visszatekintésemet Matók István gondolataival zárom, aki az 50. évfordulón 1996-ban, a közösség megmaradását, fejlődését a következő feltételekben látta: „az élni akarás minden körülmények között, a szülőföld szeretete, a tenni akarás és szorgalom, az igényesebb élet utáni vágy, az áldozatvállalás, összefogás a közösség céljaiért, a hit, mely erőt ad céljaink meghatározásában és elérésében”. Hiszem, hogy ezeknek a megtartása és gyakorlása testvérkapcsolatunkat is élet- és fejlődésképpessé teszik, olyanná, amilyennek Ő szerette volna látni.

Testvéri szeretettel és hálával:

Pálfi Dénes

Sinfalva, 2015.08.23.

Emlékezés...

Kónya Lajos: Fáklyaként

*Nemcsak olvasni - oly szűkös a szó,
nem írni csak - az írás elmosódik -,
tanítani a lét maradandó
örömeit, a dolog dáridóit,
a töltekező szellem bő vigalmát,
a lélek beleélő örömet,
megőrizni a gyermeki szabadság
önfeledtségét, az idő sötét
borúiban bátran bontakozó kedv
csörgő fegyvereit, ki nem fogyó
kiváncsisággal merülni a fölvert
vizek alá - ilyen útravaló
volt tarsolyomban, míg elébük álltam.*

Látom ma is szemükben azt a fényt.

*S nem tudom, bennük - elúsztak az árban -
felvillanok-e olykor - fáklyaként!*



Bazsó Ernő és felesége

Egy Borsod megyei településen, Onga községben születtem 1940. december 2-án egy parasztcsalád negyedik gyermekeként. Egy nővérem és két bátyám volt, akik már meghaltak. Szüleimet is régen elvesztettem.

Az általános iskolát szülőfalumban végeztem, jó tanuló voltam.

Anyagi helyzetünkre való tekintettel a terv az volt, hogy valahová elmegyek dolgozni /pl. a vasúthoz/, s közben tanulok valamilyen szakmát. Édesanyám erős akaratának köszönhető, hogy ez nem így történt. 1955-ben felvettek a miskolci Földes Ferenc Gimnázium c. reál tagozatára. Négy éven keresztül bejáró tanuló voltam. Ez a gimnázium sokat adott nekem. Kiváló tanárok foglalkoztak velünk, szakmailag sokat kaptunk tőlük. Különösen sokat köszönhetek volt osztályfőnökömnek, Szabó Kálmán tanár úrnak, aki a matematikát és a fizikát tanította nekünk. Még ennyi év távlatából is

kellemesen emlékszem rá. Tanáraink példát adtak tisztességből, kitartásból, becsületből.

1959-ben jeles érettségit tettem.

Jelentkeztem az egri Tanárképző Főiskola matematika-fizikaműszaki ismeretek és gyakorlatok szakára. Négy éven át a kollégium lakója voltam.

A szakmacsoportomban megválasztottak vezetőnek /a hallgatók és a Tanulmányi Osztály közötti kapcsolatot tartottam/.

A főiskola KISZ csúcsbizottságában a hallgatók úttörőszervezetekben végzett munkáját irányítottam. Jó kapcsolatot építettünk ki a Gyakorló Általános Iskolával és más iskolákkal is.

1963-ban államvizsgáztam, általános iskolai tanári diplomát szereztem.

Első munkahelyem Miskolcon a József Attila Általános Iskola volt, ahol két évig dolgoztam, és mindhárom szaktárgyat tanítottam. 23 évesen bedobtak a mély vízbe, az

egyik nyolcadik osztály osztályfőnöke lettem. Sikerült jó kapcsolatot kialakítanom a gyerekekkel, szülőkkel. Óraadó is voltam a dolgozók általános iskolájában esti tagozaton.

1964-ben megnősültem, feleségemmel a főiskolán ismerkedtünk meg, ő is az egri főiskolán végzett 1964-ben biológia-földrajz-mezőgazdasági ismeretek és gyakorlatok szakon.



Feleségem, Sebestyén Erzsébet Tornócon /a mai Szlovákia területén/ született 1941. november 12-én, munkáscsalád gyermekeként. A háború alatt a cipőgyárral Martfűre költöztek, édesapja e gyárnak a munkása volt, később az államigazgatásban dolgozott. Laktak Tiszaföldváron, majd Kunszentmártonban. Feleségem itt érettségizett a József Attila Gimnáziumban.

Érettségi után került az egri Tanárképző Főiskolára. A tanári diploma megszerzése után a tiszaföldvári Hajnóczy József Gimnáziumba került, osztályfőnök lett, és a tantárgya-it tanította.

1965-ben én is Tiszaföldvárra kerültem, ahol a középiskolai kollégium igazgatóhelyettese, illetve nevelőtanára voltam. A gimnáziumban óraadóként is dolgoztam.

1967-ben Jászboldogházára kerültünk, ahol szolgálati lakást kaptunk. A község vezetése, élén Nagy András /Bandi bácsi/ tanácselnök szívesen fogadott. Sokat segítettek a beilleszke-

désben. Itt is a nyolcadik osztály osztályfőnöke lettem. Pedagógus kölcsönrel lakást építettünk. Jászboldogháza kis település, idekerülésünk után aktívan bekapcsolódtam a falu közösségi életébe: MHSZ, polgári védelem, vöröskereszt, népszámlálás, Választási bizottság elnöke és még sok más. Munkahelyemen, az iskolában 1968-tól 1973-ig az úttörőcsapat vezetője voltam. Nagyon jó kapcsolatot építettünk ki a szülőkkel, a községben működő termelő egységekkel. Ennek is köszönhető, hogy minden nyáron tábort szervezhettünk, ehhez nagy anyagi segítséget kaptunk. Felejthetetlen emlékek, mások megértése és elfogadása, közösségi élmények sorozata jellemezte ezeket a táborozásokat.



Nagy kaland volt eltévedni az erdőben, s várni, hogy egy erdész bácsi mutassa meg a táborba vezető utat. Az éjszakai ügyeletet is szerették a gyerekek. Itt tanulták meg egymás elviselését, a toleranciát. A hétvégi szülői, rokon látogatásokat is nagyon várták a gyerekek, nagy lelkesedéssel mesélték addigi kalandjaikat.

Feleségem hosszú ideig az iskolai vöröskeresztes szervezet vezetője volt. Gyerekeket készítettek fel versenyekre.

1985-ben miniszteri dicséretet, 1995-ben a sok éven keresztül végzett vöröskeresztes munkájáért az "Országos Vöröskeresztes Munkáért" kitüntetés ezüst fokozatát kapta, 1996-ban pedig megkapta a Pedagógus Szolgálati Emlékérmét. 1973-ban a község vezetése - a felettes szervek egyetértésével - kinevezett az általános iskola igazgatójává. E vezetői munkát 1980-ig végeztem. Ekkor úgy éreztem, elég volt, s kértem a



felmentésem, amit el is fogadtak. Ezután csak a tanításnak, nevelésnek szenteltem az időmet, a gyermekek között éreztem magam jól. Igyekeztem mindig következetesnek, igazságosnak lenni. Úgy érzem, ezt a gyerekek és a szülők is látták, érezték. Az osztályfőnöki munkaközösség vezetője voltam. Fizikából, matematikából versenyekre készítettem fel tanulókat, akik képességükhöz, tehetségükhöz mértén jó eredményeket értek el. Nevelő, oktató, a közösségért végzett munkámat a községi, járási, megyei vezetés is elismerte.



1975-ben "Az oktatásügy kiváló dolgozója" kitüntetésben részesültem. Többször kaptam "Társadalmi munkáért" kitüntetést.

2001-ben feleségem és én is "Jászboldogháza községért" kitüntetést kaptunk a "község életének fejlesztésében, szellemi értékeinek gyarapításában, az oktatásban végzett több évtizedes kimagasló munkáért".

A 2001-es év azért is jelentős év az életemben, mert sikeres szív-műtéten estem át. 2002-ben nyugdíjba mentem, de még két évig teljes óraszámban tanítottam nyugdíj mellett.





Két gyermekünk és négy unokánk van.

2015. március 25-én szörnyű tragédia ért, meghalt drága feleségem, akivel több mint 50 évet éltem együtt. Nagyon nehéz lett az életem, nagyon hiányzik. A nap minden órájában, percében gondolok rá, sokszor elmondom neki örömet, gondjaimat, bánatomat. Úgy érzem, hogy még halálában is sokszor segít nekem.

A nehéz pillanatokon a hobbijaim segítenek át: kertészkedés, újságolvasás, rejtvényfejtés. És a sok aktuális munka.

Igyekeztem megfogadni Marjorie Pizer szavait:

"Kezdetben azt gondoltam, hogy a haláloed vesztés volt és pusztulás, fájdalom és bánat, melyet aligha lehet elviselni. Csak most kezdek rádöbenni, hogy az életed ajándék volt, s egyre erősödő szeretet maradt utána... Kezdek rádöbenni, hogy az életedre kell gondolnom, nem pedig a halálodra, és arra, hogy elmentél közülünk."

Életünk nagyobb részét Jászboldogházán éltük le, itt volt a munkahelyünk. Úgy érzem, e kis község befogadott minket, munkánkat elismerték, jutalmazták. Sok emberrel találkozom még most is, akik elismeréssel szólnak rólunk, említik következetességünket, a gyerekek megértését, a szakmánk iránti alázatunkat.

A feleségem és a magam nevében is köszönöm a településnek, az itt lakó embereknek, hogy befogadtak, elismerték munkánkat, szorgalmunkat.



A következő vers, amely 1959-ben a középiskolai ballagásomon hangzott el, útmutató volt számomra egész eddigi életemben, gondolatait jó szívvel ajánlom mindenkinek.

*"Szabad végtelen az idő, országút
Mérőldkövek a múltó évek rajta,
Autó-életünk vágtatva rohan,
A motor a jövő, ez húzza, hajtja.*

*A Mindenek titka felé visz utunk
S élénk állnak férgek, gögősek, ostobák.
A vágyunk mégis cél, tenni akarás,
Élet, gyárak, termelés, föld, iskolák.*

*Ha öröm percünk, mégis egy gondolat,
Hogy csak tisztavirág mindünk élete,
De áradatban minden ember helye!*

*Munka és tett, együtt és mindenkiért,
S akarat: az embert felemelni,
És soha pihenni, csak tenni, tenni."*

MESEVÁR

Mindenki
Együtt
Saját vélemény
Emberség
Változások
Állandó éberség
Reménység



Ez a mottó tükrözi most Mesevárunkat. Óvodánk történetében nagy változás következett be. 2015. szeptember 1-től önálló intézményként tevékenykedünk tovább, kilépve a jászalsószentgyörgyi intézményfenntartó társulásból.

Nevünk: Jászboldogházai Mesevár Óvoda lett. Fenntartónk Jászboldogháza Községi Önkormányzat. Munkánkat továbbra is a meglévő személyi és tárgyi feltételekkel folytatjuk tovább.

A pedagógus életpályamodell bevezetése, a tanfelügyeleti és minősítési rendszer nagyon magas követelményeket állít a pedagógusok elé, melynek legjobb tudásunk szerint igyekszünk mi is megfelelni.

Újításra törekszünk. A Tevékenységközpontú óvodai programunkat kiegészítjük a Kompetencia alapú programmal, ami a négy elem: Levegő, Tűz, Víz, Föld köré épülő szakmai anyaggal a gyerekek számára önfeledt, boldog gyermekkort jelent, amelyben kedvük szerint játszhatnak. Új mozgásteret kapnak térben és időben, zenében és festésben. Átélik a mesék, versek szárnyaló világát, átérezhetik a hagyományok üzenetét. Bábozhatnak, dramatizálhatnak nap mint nap. Változatos, színes élményeket szerezhetnek önmagukról, barátairól, az őket körülvevő világról, a környezetről, a természet csodáiról. Játssza tanulhatnak egymástól és a felnőttektől.

A szülők biztosítékot kapnak arra vonatkozóan, hogy a program középpontjában a gyerek áll, a nevelés fő eszköze a szabad játék.

Gyermekeivel megtanítjuk értékelni a másik gyerek másságát. A program olyan értékeket (hagyományörzés, hagyományápolás, a magyar anyanyelv, népdal, mese- és mondavilág, tisztelet, szeretet, megbecsülés, elfogadás, a közösségben való együttélés) közvetít, amelyek örök érvényűek.

Szeptember 1-jén 12 Maci csoportostól búcsúztunk, akik nagy várakozással, izgalommal lépték át az iskola

kapuját, és kezdték meg az első osztályt. Kívánjuk nekik, hogy érezzék nagyon jól magukat az iskolában, figyeljenek a tanító nénire, tanuljanak szorgalmasan, hogy szüleikkel együtt büszké lehessünk rájuk!

Óvodánk továbbra is két vegyes korosztályú csoporttal 14-14 fővel indítja az évet. Hat új kiscsoportos gyermek érkezett szeptemberben, de ősztől, majd januártól csatlakoznak még hozzánk.

A nyári szünetben sor került óvodánk belső ajtóinak, valamint az udvari játékoknak az átfestésére.

A gyermekek örömeire az udvari játékok köre bővült egy kétszemélyes rugós kacsával, amit A Boldogházi Gyermekekért Alapítvány jóvoltából vásároltunk. Köszönjük szépen!

A szülők betekintheznek óvodánk életébe, és aktívan részt vehetnek rendezvényeinken, hogy együtt, közösen szerezzünk maradandó élményt a gyerekeknek. Továbbra is kiemelt feladatnak tekintjük az anyanyelvi nevelést, a környezettudatos, egészséges életmódra nevelést és a mozgásfejlesztést. Fontosnak tartjuk az élményszerző sétákat, a népszokások, népi hagyományok felidézését a jeles napokhoz kapcsolódóan, kihasználva a kis településünk adta lehetőségeket. Továbbra is számítunk a szülők, nagyszülők és községünk lakosságának a közreműködésére, segítségére.

Ezzel az idézettel kívánok mindenkinek nagyon tartalmas, örömteli tanévet!

„A nevelés nem csak elveken és okos taktikán múlik, mert elsősorban a lényünkkel nevelünk. A nevelés: titkos metakommunikáció. Ami jó benned és tiszta, és ami rossz és koszos, továbbadod. A gyerek remegi féltelmeidet, aggódja az aggodalmait – de éli a nyugalmadat és derűdet is – ha valódi.”

(Müller Péter)

Sósné Baráth Erika
mb. intézményvezető

Tanévkezdés

- ♦ Az ünnepélyes tanévnyitóra szeptember 1-jén 10 órakor került sor, mely egyben a Jászapáti Tankerület évnnyitója is volt. Vendégeink voltak Pócs János Országgyűlési képviselő, Orosz István a tankerület igazgatója, Gyenesné Tajti Ilona a tankerület oktatási vezetője, Juhász Attila a tápiógyörgyei iskola tagintézményvezetője, Szűcs Lajos polgármester, Joó Kovács Balázs alpolgármester, Csergő Ervin plébános úr, Zrupkó Ferencné az alapítvány elnöke, Nagyné Matók Anikó a szülői munkaközösség vezetője.
- ♦ Hagyományainkhoz híven 8. osztály tanulói vették át az óvodásokat az első osztályba, akik kedves kis versikéikkel mutatkoztak be. 19 első tanuló kezdte meg tanulmányait ebben az tanévben.



Az első osztályosok



A tanévnyitó résztvevői

A tanév rendje:

Őszi szünet:

utolsó tanítási nap okt. 22. első tanítási nap nov. 2.

Téli szünet:

utolsó tanítási nap dec. 18. első tanítási nap jan. 4.

Tavaszi szünet:

utolsó tanítási nap márc. 18. első tanítási nap márc. 30.

Az **első félév** vége január 22.

Az utolsó tanítási nap június 15.

Ebben az évben is több szakkört indítunk és sok érdekes program is várja diákjainkat.

Tiszapüspöki táborozás

Az idei nyáron újra Tiszapüspökiben táborozhattunk Peti, András és Bandi tanár bácsival. A táborhoz A Boldogházi Gyermekekért Alapítvány anyagi segítséget nyújtott minden természetismereti versenyen sikeresen szereplő gyerekeknek, így volt aki majdnem ingyen táborozott itt egy hetet. Vasárnap délután a hőségben indult a falubusz és a lelkes szülők kocsija. Az első három nap madárgyűréshez segítettünk felállítani a hálót, amit minden órában ellenőriztük. Fogtunk fülemülét, barát posztát, erdei pintyet, szécinegét és sok más madarat. A táborozók három csapatot alkottak, a hét folyamán minden hallott állat és növényfajt lelkesen jegyeztünk fel egy óriáskartonra, pont járt érte. Minden este összegyűltünk egy-egy érdekes előadásra, hallottunk a tiszavirágról, Tiszapüspöki és környéke érdekességeiről, Kazahsztán világaról. Peti tanár bácsival és András bácsival rovar- és rágszálócsapdákat állítottunk az erdőben, közelebről ismerkedtünk meg a százlábúval, szarvasbogárral. Fűhálózaskor a sisakos sáskákhoz kerültünk közelebb. Két este pedig az éjszakai lepkéket csodálhattuk meg. Vízmintát vettünk, és mikroszkóppal figyeztünk meg a víz alatti életet. Kétszer bicikliztünk le a Tiszához fürödni, ahol csapatokban építettünk három homokvárat, a fiúk igazán élethű lett. Egyik este hullócsillagokat néztünk, megfigyeltük a különböző csillagképeket. Csütörtökön bagolykópetet boncoltunk, és a kiműtött egérszontokat papírokra ragasztottuk. Szabadidőnkben jókat tollasoztunk, röptünk, kártyáztunk, viccelődtünk. Sok mókás pillanatot tettünk el emlékebe. Az utolsó este táborúttal és dalolós jókedvvel búcsúztunk az idei táborról. Nagyon jól éreztük magunkat! Ha tehetjük, megyünk jövőre is!

Köszönjük a Boldogházi Gyermekekért Alapítvány segítségét!

Írta:

Mihályi Teréz és Mihályi Mária



Hírek a kapitányokról

♦ A XXI. Jász Világtalálkozónak július 18-19-én Jászsószentgyörgy volt a házigazdája immár második alkalommal. Az első 1999-ben rendezték. A világraszólónak nevezhető ünnepség a templomban kezdődött Gajdos Imre orgonaművész előadásával. Az előadás után a hagyományoknak megfelelően szentmisével folytatódott, melyet a jászsági papokkal közreműködve dr. Ternyák Csaba egri érsek celebrált. Az érsek atya prédikációjában fontosnak nevezte, hogy a múltból merítsünk erőt a jövő feladataihoz. A szentmise emelkedett hangulatát fokozta Tóth Ernő Jászságért-díjas operaénekes szólóéneke, aki az Ave Maria-t adta elő kíséret nélkül. Ezután a templom melletti téren a Csíkszétsimoni Ifjúsági Fúvószenekar előadása következett. Az előadás után kezdődött a felvonulás ki a Vadasparkba. A huszárok felvezetésével hosszú sorokban kígyózott a városok és falvak díszes viseletbe öltözött képviselőinek sora a Fő utcán, a Vadaspark irányába. A Vadaspark nagyszínpada elé érkező felvonulókat Csomor Csilla színművésznő, a találkozó háziasszonya köszöntötte, aki egyben be is mutatta a település történetét, név szerint üdvözölte a megjelent jászkapitányokat és polgármestereket. A díszünnepség az esemény jelentőségéhez méltóan a Himnusz közös éneklésével vette kezdetét, majd Szarvák Imre Jászsószentgyörgy polgármestere köszöntötte a megjelenteket, méltatta a jászok összetartozását, aminek egyik megjelenési formája a világtalálkozó. A meghívott vendégek köszöntőjükben a jászok történelmi szerepéről, az összetartozás érzésének fontosságáról, a redemptio történelmi jelentőségéről szölettek. Az elszármazott jászok nevében dr. Törőcsik Mária köszöntötte az ünnepség résztvevőit. Ezután a Jászságért Díj átadása következett, melyet dr. Dobos László, a Jászok Egyesületének ügyvivője nyújtott át Gubicz Andrásnak és feleségének, Gubiczné dr. Csejtei Erzsébetnek. Ezt a díjat első alkalommal kapta meg jászkapitány. Gubicz András ugyanis Jászkisér és Jászkápolna emeritus jászkapitánya. A díjazottak köszönetüket fejezték ki a bizalomért és a tevékenységüket segítő munkájáért. Ezután következett a világtalálkozó legfényesebb momentuma, az új jászkapitány beiktatása. A leköszönő jászkapitány, Borbás Ferenc beszámolt egyéves tevékenységéről, méltatta a jász összefogást, a hagyományőrzést, melynek csodájára járnak az országban. Az új jászkapitányt, Talált Józsefet, aki már az előző világtalálkozón (1999-ben) is jászkapitány lett, Szarvák Imre polgármester mutatta be a nagyközönségnek. Az új jászkapitány a hagyomány szerint eskütétel keretében erősítette meg tevékenységére vonatkozó fogadalmát. A fogadalomtételben Eszes Béla a Jász Önkormányzatok Szövetségének elnöke segítette a kapitányt. Az eskütételt követően Talált József átvette a jászkapitányi jelvényeket dr. Bathó Edit múzeumigazgatótól, és Szarvák Imre polgármestertől: a nyakravalót, a mentét, a süveget, a pecsétet, a kapitányi medált, a kapitányi díszkardot Borbás Ferenc adta át hivatali utódjának. Az egy évre szóló kinevezési tanúsítványt a múzeumigazgató asszony olvasta fel és nyújtotta át. A kinevezését a Jászkürtből elfogyasztott boráldomással pecsételte meg a kapitány, melyet minden jászra, kunra és valamennyi magyar egészségére ajánlotta fel. Ezután elhangzott a három ágyúlövés, mely szentesítette az új kapitány beiktatását. A hatalmi jelvényekkel ellátott, frissen kinevezett jászkapitány a hagyományoknak megfelelően lóháton távozott a ceremóniáról. Ezután a

stafétabot átadása következett, melyet Gergely Zoltánnak, Jászárokszállás polgármesterének adott át Szarvák Imre polgármester, mely jelképe a következő világtalálkozó megrendezésének. Gergely Zoltán szeretettel invitálta településére a jelenlévőket 2016 júliusának második hétvégéjére. A díszünnepség záróakkordja az immár hagyományos galambrepertetés volt. A megjelent polgármesterek engedték szabadon a kezükben tartott madarakat, hogy hazatérésükkal hirdessék a nemzetség szülőföld iránti szeretetét. Ezzel a díszünnepség befejeződött, következett az ebéd, melyhez a zenét Fehér Endre és zenekara szolgáltatta.

♦ Július 25-én került megrendezésre a XI. „Hármas Kerületi” aratóverseny Jászapáti. A rendezés színhelyére a három kerületből – Jászság, Nagykunság, Kiskunság – 23 csapat érkezett, hagyományos aratóeszközökkel, kaszával, galymóval (marokszedő) nagygereblyével. A csapatot 4 fő alkotta, úgymint kaszás, marokszedő, kötélcsináló és kéveköti. A rendezvényen mi is képviseltettük magunkat 4 fővel, úgymint Bajor István kaszás, Bózsó László kéveköti, Sziliczei Zoltánné marokszedő, Sass Elekné kötélkésítő. A településünkön 20 körüli létszámmal kísértük el a csapatot a versenyre. A gyülekező fél héttől a Gazdafarm 1 területén volt, mely a 31-es út baloldalán van a vasúti átgáz után. Itt arató reggelivel fogadtak bennünket, majd 8 órára átmentünk a kijelölt búzatáblához, ahol a parcellák már elő voltak készítve. A parcella nagyság 100 négyzetméter, melynek learatásához két óra állt rendelkezésre. Az aratókat meglátogatta dr. Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter, valamint Kladiva Imre apátplébános, aki megszentelte és Isten áldását kérte az aratók munkájára. Az aratók munkáját egy 5 tagú zsűri értékelte, melynek én is tagja voltam. Az aratással kapcsolatban vizsgáltuk a tarlók egyenletességét, a rendek állapotát, a kévek rendezettségét, a csomók alakját, állását, a tarló tisztaságát, az arató reggeli bemutatását, a jellegzetes népviseletet, a kiegészítő felszereléseket (kasza üllő, kalapács, tokmány, fenőkö stb.). A zsűri értékelése alapján a legjobb aratócsapat a Jászapáti Gazdakör, második a Haleszi kislányok Kiskunfélegyházáról, harmadik helyezett, a Kéknefelejcs csapat Kunhegyesről. Ezen kívül még különdíjak is kerültek átadásra, melyből a mi csapatunk is részesült. Ezen kívül különdíjat kapott Megyasszai István 88 évesen mint a legidősebb kaszás Kunmadarásról. Ezután került sor a vándor galymó átadására, melyet a következő aratóverseny rendezője vesz át. Esetünkben a következő aratóverseny Kiskunfélegyházán kerül megrendezésre.

♦ Az aratóversennyel egy időben a „Magyarok kenyere mozgalom” megyei rendezvénye is Jászapáti került lebonyolításra. Ez a mozgalom ötödik alkalommal került megrendezésre, melynek lényege, hogy a termelő gazdaságok, gazdálkodók búzát ajánlanak fel a rászorulóknak. Ebben az évben Jász-Nagykun-Szolnok megyében mintegy 80 tonna búza került felajánlásra, melyből egy esztendőn át biztosítják Böjte Csaba 2300 „árvájának”, valamint más rászoruló gyermekeknek asztalára a mindennapi kenyeret. A megye települései által felajánlott búzát zsákokban szállították a helyszínre, melyet Kladiva Imre apátplébános szentelt meg. A két rendezvény után még kultúrműsorok voltak, de mi egy kiadós ebéd után indultunk haza.

Nagy Albert
Jászkapitány

AZ ALKOTÁS ÖRÖME

Juhász Józsefné Terike állandó szereplője a községi rendezvényeknek, kézműves bemutatóknak. Bár kárpitos mesterséget tanult, igazi szenvedélyévé az égetett torták készítése vált, amellyel nagyon sok szép sikert ért el. Erről tanúskodnak a konyha egyik falát betöltő oklevelek és a vitrinben sorakozó kupák, ajándékok. Ez év nyarán Abádszalókon vett részt tortaversenyen, és szinte már meg sem lepődtünk, amikor hallottuk, hogy aranyérmet nyert alkotásával, melyet dr. Fazekas Sándor miniszter úr kapott ajándékba. Terikével „műhelyében”, a konyhában beszélgettünk erről a szép mesterségről.

Hogyan kezdődött, kitől tanultad az égetett torta készítését?

- A tortakészítés fortélyait édesanyámtól tanultam. Kezdetben csak segédkeztem, majd 14 éves koromban elkészítettem az első tortát. Akkoriban csak pár egyszerű formájú tortát készítettünk, de ma már nincs olyan forma, amit meg ne tudnék csinálni.



Benke László mesterszakáccsal

Hagyományos technológiával, legtöbbször dióval készítem, de készítettem már kókusszal, mákkal, szezám-maggal is. A lényeg, hogy a megolvadt cukorhoz valamilyen olajos magot adunk. Családunkban ez már hagyomány, az unokatestvérem, nagynéném és az ő unokája is készít égetett tortát.

A községben gyakran rendelnek különféle alkalmakra a tortacsodákból, de az ország határain túlra is eljutottak már. Nagy sikere volt annak a tortának is, melyet nemrég készítettél községünk díszpolgára, Pálfi Dénes fiának, Csongornak az esküvőjére.

- Több tortám eljutott már külföldre, Erdélyen kívül Németországba, Kárpátaljára, Szlovákiába, egyik még Kanadába is. Egy ifjú párt mintáztam meg, és repülővel vitték Kanadába, szerencsére baj nélkül megérkezett.

A Jász világtalálkozó, kézműves rendezvények állandó szereplője vagy, és gyakran részt veszel versenyeken is, melyekhez sok-sok élmény fűződik. Melyik volt a legemlékezetesebb?

- Talán a 2001-ben Jásztelken rendezett tortaverseny, amelyre a szent koronát mintáztam meg. Nagy reményekkel indultam, de az eredményhirdetéskor kicsit csalódott voltam. Már minden díjat kiosztottak, és az én tor-

tám nem volt közöttük. Ekkor mondták, hogy ezt a szép napot megkoronázva a különdíjat a szent korona kapja. Nagyon nagy megtiszteltetést jelentett. Ez volt az eddigi legnehezebb munkám. Előtte sokáig tanulmányoztam a szent koronáról szóló könyvet, hogy a pontos mását elkészíthessem.

Ezután indult a sikersorozat, ami már 14 éve tart. Tagja vagy az Országos Grillázs Szövetségnek, hívnak a versenyekre, rendezvényekre.

Sok helyre eljutottam már. Tápióbitskén például minden évben rendeznek tortaversenyt, Tiszaföldváron eddig háromszor voltam, Szolnokon a Pelikán kupán is nyertem díjat. Többször részt vettem a Budapesten rendezett grillázs majálison, amit legutóbb Lajosmizsén tartottak meg. Az eddigi legnagyobb élmény, hogy 2005-ben részt vehettem Budapesten a Guinness torta készítőit – 28-an voltunk –, és 4,5 kg cukorból közösen készítettünk egy 3,60 méteres tortát. Az évek során a különböző versenyeken eddig 13 arany, 4 ezüst és 2 bronzhelyezést értem el, és több különdíjam is van.

A versenyeken komoly zsűri értékeli a munkákat. Milyen szempontokat vesznek figyelembe?

- A zsűri tagjai általában olimpiai bajnokok, cukrászbajnokok. Szabó Pál például az első magyar fehérasztal lovagrend főkancellárja, a gasztronómia nagykövete,





Vígh Maya mesterszakács, olimpiai bajnok, Erős Hanna többszörös világbajnok. A zsűrizés során több mindent értékelnek: az ötletet, a nehézségi fokot, a díszítést, a külső megjelenést, emellett a torta ízét is, ugyanis vinni kell kóstolót belőle.

Örömmel látom azt is, hogy egyre többen készítik az égetett tortát, vannak iskolák, ahol tanítják a fiataloknak. Úgy tudom, folyamatban van, hogy hungarikum-má minősítik.

A tortáidról készült fotók albumokban sorakoznak, melyekből az ezernyi ötlet mellett a mesterség szeretete tükröződik. Honnan jönnek az ötletek?

- Magam sem tudom. Néha a megrendelők olyan lehetetlen dolgokat kérnek, hogy napokig járkálok a házban, keresem hozzá a megfelelő formákat. Egyik esküvőre például boszorkányt kértek! A leendő anyós azt íratta rá a vejének: *A lány mellé kaptál egy boszorkányt. A párosgalambtól a japán gésáig, az Eiffel-toronytól a stílfürészig - el sem tudnám sorolni, mennyi mindent megformáztam már. Rajzot nem szoktam készíteni, kivétel volt, amikor a szent jobbot formáztam. A számítógépen sokáig nézegettem,*

vázlatot készítettem, és 14 óra alatt készült el a torta. Megérte, mert Tiszaöldváron első díjat kaptam érte.

A nyári hőségben is meleg konyhában, forró anyaggal dolgozol. Mi ebben a jó?

- Egyszerűen szeretem csinálni. Szeretem a kihívásokat. Szeretem a versenyek hangulatát is, bár előtte olyan izgatott vagyok, hogy aludni sem tudok. Nagyon jó érzés, amikor hallom a nevem, és díjjal ismerik el a munkám. Legjobban a kompozíciókat szeretem készíteni, ezeknek van tartalma. Például a petróleumlámpás kompozíció olyan, mintha egy idős néni éppen most ment volna ki valahová az imakönyv olvasása mellől...

Áruljuk el az olvasóknak az égetett torta receptjét, hátha valaki kedvet kap a készítéséhez.

- 1 kg cukrot felolvasztunk, amikor csomómentesen keverhető, lehúzzuk a tűzről, és 40 dkg durvára vágott diót keverünk bele, és egy kanál ecetet, ezzel kész is az alapanyag, jöhet a formázás. Hogy ne hűljön ki, egy vastag lábasban a sütőben tartom. A díszítéshez egy tojás fehérjét felverek 15-20 dkg porcukorral, és ebbe is egy kanál ecetet teszek.

Biztosan vannak további ötletek, tervek, álmok.

- A célom az, hogy mindig meg legyenek elégedve a munkámmal, és ahová csak lehet, eljussak a tortáimmal. A legnagyobb álmom, hogy a most 10 éves unokámnak átadhassam a tortakészítés mesterségét. Van rá esély, mert érdekli, és van kezűgyessége.

Olvasóink nevében is szeretettel gratulálok a számtalan, szebbnél szebb alkotáshoz és a nagyszerű eredményekhez, melyekre községünk is büszke lehet. További sok sikert, jó egészséget és az alkotás semmihez sem hasonlítható örömét kívánom a munkádhoz.

Papp Izabella



Bemutakozó...

Beszélgetés közössünk fiataljaival

Sós Bogit igen gyakran láthatjuk hol kerékpárral, hol kocsival közlekedni a Polgármesteri Hivatalt és a Strandfürdőt összekötő Kossuth utcában.

Az ok egyszerű, Bogi a Polgármesteri Hivatal dolgozója, a Strandfürdő helyettes vezetője.

Kérlek, mesélj a munkádról!

A Jászteleki Közös Önkormányzati Hivatal Jászboldogházi Kirendeltségének kinevezett dolgozója vagyok.

A munkám igen sokrétű, több feladatkörből tevődik össze.

Ilyen az ingatlanvagyon kataszter kezelése, ez az önkormányzati építmények, épületek, berendezések, gépek, eszközök vagyoni nyilvántartásának rögzítését, kezelését jelenti.

A Strandfürdő helyettes vezetőjeként a turisztikai marketing feladatok tartoznak hozzám. Ez egész évben folyamatos munkát jelent, hiszen már év közben készülünk a nyári szezonra, például iskolákat keresünk fel, programokat állítunk össze, és ajánljuk az érdeklődőknek.

2015-től a Jászboldogházi Településfejlesztő Kft. - amely önkormányzati tulajdonú - vette át a Strandfürdő üzemeltetését. A kft.-ben Vadkerti Tivadarral és Szöllősi Péterrel dolgozom. Az én területem a kapcsolattartás, illetve adminisztrációs tevékenység.

Feladataim közé tartozik a rendezvényszervezés is. Részt veszek a civil nap, a Mikulás és a karácsonyi ünnepségek, illetve a Magyarország, szeretlek! program szervezésében. És természetesen a Polgármesteri Hivatal egyéb, szerteágazó tevékenységében is.

Emlékszem, általános és középiskolában a biológia tantárgy érdekelt, és később környezetvédelmet tanultál...

A pályaválasztásomban az dominált, hogy biológiával kapcsolatos területen folytassam tanulmányaimat.

Így kerültem Szolnokra a Széchenyi István Gimnázium biológia tagozatára.

Érettségi után pedig a Szent István Egyetem Mezőgazdaság- és Környezettudományi Karán, Gödöllőn folytattam tanulmányaimat. Már az alapképzés éveitől kiderült azonban, hogy a környezetmérnöki szakon túlképzés van. Így már akkor tudtam, hogy ezen a területen kis esély lesz elhelyezkedni. Néhány próbálkozás után itt az önkormányzatnál találtam igazán magamra.

Tetszenek a feladatkörök, és nagyon jó, hogy helyben vagyok. Különösen a nyári, stranddal kapcsolatos teendőimet szeretem, ilyenkor rugalmas az időbeosztásom, sokszor este vagy hétvégén is dolgozom, de nagy élvezettel és örömmel teszem.

A gyerekek gyakran választják a példaképnek tartott szülő foglalkozását. Édesanyád, Erika óvónő. A pályaválasztásod idején ez a lehetőség nem merült fel?



Névjegye

Neve: Sós Boglárka

Született: 1988. 07. 29.

Szülei: Sós Ferenc, mozdonyvezető

Baráth Erika óvónő,

a Mesevár Óvoda mb. vezetője

Iskolái: Széchenyi István Gimnázium

Szolnok

Szent István Egyetem Mezőgazdaság- és Környezettudományi Kar Gödöllő

Anya több mint 30 éve óvónő. Gyerekkoromban sokszor mentem be hozzá az óvodába, láttam őt a gyerekek között. Otthon is mindig nagy szeretettel beszélt az óvodásairól, a szülőkkel tartott kapcsolatról, a lelkesen végzett munkájáról.

Tudom, ahhoz, hogy valaki kisgyerekekkel foglalkozzon, nagy elkötelezettség, gyerekszeretet és hatalmas türelem kell.

Nagyra becsülöm anyá munkáját, de engem gyerekkorom óta a természet érdekelt, így tudatosan fordultam a biológia felé.

Párod, Takács Laci ismert méhészt.

Részt veszel ebben a munkában? Ismered már a méhészkedés fortélyait?

Lacival közel 10 éve vagyunk együtt. Természetes volt számomra, hogy ami őt érdekli, az nekem is fontos. A kezdetektől bevont a méhészkedésbe, már az első nyáron pergetni voltam vele.

4 éve Gödöllőn a Szent István Egyetem Felnőttképzési Központ Közép-Magyarországi Regionális Központjának méhészt képzésén is részt vettem, ahol elméleti és gyakorlati ismereteket is szereztünk.

Az oktatás végén bizonyítványt kaptunk, így méhészt képesítem is van.

Egyébként érdekel minden, ami a méhekkel, a méhészkedéssel kapcsolatos. Szívesen veszek részt a pergetésben - ez mézelvételt jelent.

A kiüvegezés a munkafolyamat vége, ez is közös munka Lacival. És a szállításban is mindig próbálok segíteni.

Beszélgetésünk elején említettük, hogy a munkád során tulajdonképpen a Kossuth utcában telnek a napjaid. Ha még hozzátesszük, hogy Kossuth utcai lakos vagy...

Hogy érzitek magatokat Boldogházán? Esetleg hosszabb időre is itt terveztek?

Nagyon jól érezzük magunkat a nyugodt, csendes kis faluban, és a Kossuth utcát is szeretjük.

Szeretjük a házunkat, amit úgy alakítottunk ki, ahogyan korábban elképzeltük. És a szomszédok is nagyon kedvesek, toleránsak.

Az évek során jó kis baráti társaságunk alakult ki, ők is itt terveznek letelepedni.



A szórakozási lehetőségeket megteremtjük magunknak.

A kialakult baráti kör nagyon összetartó, gyakran szervezünk közös programokat, szinte minden hétvégén, de sokszor hét közben is találkozunk.

A baráti társaságunk segítőkész, mindig számíthatunk egymásra.

Amire vágyunk, egy méhészeti telep kialakítása, mert a méhcsaládok száma már több, mint ami az udvaron elfér. Ehhez már van egy tanyánk, és az idén két konténerre is beruháztunk. Folyamatosan szaporítjuk a méhcsaládokat, így az állomány évről évre nő.

Fejlesztésre, egyéb beruházásokra azonban folyamatosan szükség van. Így hosszabb távra tervezve is boldogháziak, Kossuth utcaiak maradunk.

Sok ember szívesen töltötte a nyári szabadságát a strandunkon. Te itt elsősorban a munkádat végezted. Hogy telt a szabadságod?

A nyári időszakban vagyok a legelfoglaltabb. A munkahe-lyemen és a méhészkedésben is ekkor van a legtöbb munka májustól augusztusig.

Azért minden nyáron szánunk egy hetet az igazi kikapcsolódásra. 2009 óta minden évben - ha tehetjük, akár többször is - ellátogatunk Erdélybe a barátokkal, családdal.

Most augusztusban is egy hatalmas túrát tettünk, 2850 km-t motoroztunk Erdélyben.



Igaz, már sokadik alkalommal jártunk ott, de mindig újabb és újabb szépségeket fedezünk fel.

Az évek során nagyon jó barátságok alakultak ki az ottaniakkal, mindig nagyon várnak bennünket, és szívesen vesznek részt ők is a programjainkban.

Ez az egy hét nagyon sokat jelent nekünk, egyszerűen nem lehet megenni.

Néhány nappal ezelőtt bezárt a strandunk. Milyennek láttad az elmúlt strandszezont? Szervezőként mely programok a legkedvesebbek számodra?

Kedvező volt az időjárás, így összességében turisztikai szempontból jó volt. Népszerűek voltak a táborok.

Idén készültek el pályázat útján a kisházaink, amelyek 33 fő befogadására adnak lehetőséget. Így a kulturált szálláslehetőségekkel felkeltettük a táborozni vágyó csoportok érdeklődését, emellett a strand hatalmas zöld területtel rendelkezik, amely a locsolási lehetőség következtében a nagy szárazság ellenére is mindig gyönyörű.

Az étkezést az iskolakonyhával oldottuk meg, Ráczné Baráth Andrea és csapata mindig finom ételekkel várta a táborozókat.

Megpróbáltuk a falusi turizmus lehetőségeit kihasználva megmutatni a Jászboldogházát.

A Boldogházi Gyermekekért Alapítványnak köszönhetően 18 kerékpár is rendelkezésünkre állt.

És a táborozóknak nem utolsósorban nagyon tetszik a fürdési lehetőség is.

Ez évben összesen hat táborunk volt, ebből négy új.

Kedvelik a környezetet a városi gyerekek, idén két fővárosi iskolából is volt csoport, ők különösen élvezték a falu nyújtotta érdekességeket.

Szerveztünk boldogházi iskolásoknak is napközis tábort, amelyre szívesen jöttek a gyerekek.

A programok közül számomra a legnagyobb élmény a táborok szervezése. Én is mindennap a táborozókkal voltam, és nagy örömmel tettem, élmény volt nekem is

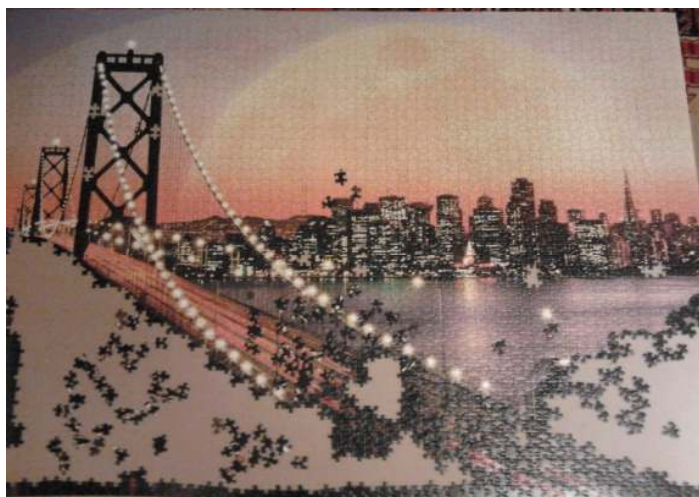


Helyettes vezetőként biztosan sokszor gondolsz arra, hogyan lehetne még jobban kihasználni a strand nyújtotta lehetőségeket. Turisztikai szempontból milyen fejlesztések jöhetnek szóba?

Természetesen állandóan foglalkoztat bennünket, hogy mivel lehetne még népszerűbbé tenni a strandot, és hogyan lehetne élménydúsabbá tenni a programokat.

Terveink vannak, csak, mint mindennek, ezeknek is nagy anyagi vonzata van. Próbálok nyitott szemmel járni és begyűjteni jobbnál jobb ötleteket.





Kedvenc puzzle képem: SAN FRANCISCO BAY BRIDGE

És ha éppen nem szervezel valamit, nem méhészkedsz, és nem is töröd a fejed valami új lehetőségen, mit csinálsz szívesen?

Nagyon szeretem a kirakós játékokat- angol nevén puzzle-t. Ezek általában több ezer darabosak.

Amíg készülnek, igazi kikapcsolódást, ha pedig elkészültek, nagy örömet jelentenek nekem. Néhányat bekeretezve is őrök közülük

Végezetül hogyan képzeld el a jövődet, jövőtöket?

A közös életünket Lacival Boldogházán képzelem el.

Szívesen végzem az önkormányzati munkát, és a munkaterületek valamelyikéhez továbbképezném magam.

Természetesen az örök szerelem, a méhészkedés is megmarad, amelyhez minden fejlesztésben örömmel veszek részt.

Bogi, köszönöm a beszélgetést, örülök, hogy többet megtudhattunk rólad.

A munkához folyamatos kreativitást, egyéb tevékenységeidhez sikereket és boldog mindennapokat kívánok! És kívánom, hogy maradjatok aktív tagjai a boldogházi ifjúságnak.

Konkoly Béláné

Strand napló

A tavalyi hűvös, esős „nyarunk” után végre felüdülés volt számunkra egy igazi forró nyár. 2010-es nyitásunk óta az eddigi legnagyobb látogatói létszámot mondhatjuk magunkénak. Több mint tizenkétezer vendégünk gondolta úgy, hogy ellátogat hozzánk. Külön öröm számunkra, hogy évről évre egyre távolabbi településekről választanak minket.

Próbálunk minden évben újdonságokkal szolgálni, hogy fel tudjuk venni a versenyt a nagyobb strandfürdőkkel.

Mint mindig, idén is tavasszal indultak el a munkálatok. Minden épületünk felújításon esett át, növeltük öltözőink számát, ezzel is javítva vendégeink komfort érzetét. A legrégebbi szociális épületünk immáron új fényében „tündököl”.

Kempingünk 3 db berendezett téglapítésű ikerházzal bővült, 30+3 főt tudunk elszállásolni. Szerencsére nem kellett sokat várni az első beköltözőkre, a nyár folyamán több gyermektábornak és családi kempingezésnek is adtunk helyet. Megújult még kemping konyhánk is, mely teljes felszereltséggel állt a vendégeink részére.

Az idei évben adtuk át strandröplabda pályánkat, melyet vendégeink egész nyáron előszeretettel vettek igénybe, illetve megrendezésre került az I. Jászboldogházi Strandröplabda Kupa, melynek jövőre folytatása is lesz.

Számos rendezvénynek biztosítottunk helyszínt, helyet adtunk többek között a XVII. Motoros Találkozóznak, a III. Jászboldogházi Strandfoci, az I. Strandkézilabda tornának, illetve három Yoko Retro Strandpartynak.

A szezonban szerencsére semmilyen rendkívüli esemény, baleset nem történt. A hatósági ellenőrzések során mindent rendben találtak, a vízmintha eredmények a medencékről minden esetben kiválóak lettek.

Minden kedves vendégünknek szeretném megköszönni, hogy a 2015-ös szezonban is minket választott, és ezzel öregbítette hírnevünket, és szeretném megköszönni a strand dolgozóinak, a helyi civil szervezeteknek, illetve mindenkinek, aki munkájával segítette fürdünk működését.

Tisztelettel: Szöllősi Péter
Strandfürdő vezetője



A téglapítésű ikerházak



Megújult a kemping konyha



A táborozók egyik csoportja

Boldogházán itthon

Beszélgetés Sas Péterrel és feleségével, Jucikával, akik egy évvel ezelőtt költöztek községünkbe.

A házaspárról már olvashattunk újságunkban, mivel nemrégien ünnepelték 50. házassági évfordulójukat. Alig ismertem a házra, a kerítés újra festve, a „köszönő kert” virágokkal tele ültetve, és a nagy aszály ellenére is pompás látványt nyújtanak. A szőlősorok frissen elárasztva, roskadoznak a dús fürtöktől. A hátsó kertben gondosan kikaróztott, felkötözött növények. Árnyékos helyet találunk a teraszon, és ott beszélgetünk az új otthon teremtéséről.

Tudom, Jászfelsőszentgyörgyről költöztetek községünkbe. Mi segített a választásban, döntéseketekben?

Péter: Mind a ketten súlyos műtéten estünk át az utóbbi években, mozgásunkban korlátozottakká váltunk. A felsőszentgyörgyi emeletes házunk – alul a konyha, nagyszoba, felül további szobák és a fürdőszoba – sajnos egyre több nehézséggel állított szembe bennünket, a lépcsőzés nehezebbre esett. Földszintes családi házat kerestünk, először a közelben, majd a fél Jászságot bejárva jutottunk el Boldogházára.

Jucika: A keresésben segített Papp Ferencné Magdika, aki szintén felsőszentgyörgyi származású, de Fózer Tibi is segítségünkre volt. A Tompa Mihály utcában, a volt Bata Ferenc-féle házat vásároltuk meg.

Péter: Nem volt ismeretlen számunkra Boldogháza, hiszen nagymamám, Sas Klára a temetővel szembeni egyik tanyán lakott, de Nagy Antal bácsi felesége, Erzsike néni is unokatestvérem volt. Orosz Zoli anyukája (aki szintén unokatestvérem) biztatott: „Jó helyre jöttök!”

A célunk az volt, hogy a Jászságban maradjunk, megvalósult. Csendes, nyugodt, emberbarát közösséget kerestünk és találtunk.

Jucika: Mert közösséget kerestünk, ugyanis Péter igazi közösségi ember! 20 évig volt egyháztanácstag, és 8 évig önkormányzati képviselő. Szívélyének tekintette az idősök patronálását. Mindezekért dr. Seregély István és dr. Ternyák Csaba egri érsekek elismerését megkapta, az önkormányzat pedig 2011-ben, „Jászfelsőszentgyörgy községért” kitüntetésben részesítette.

Felnőtt gyermekeitek vannak, mit szoltak az új otthonteremtéshez?

Péter: Az idősebb fiunk tolerálta, de a fiatalabb fiunk még mindig könnyezve megy el a házunk előtt. Ő lakik Felsőszentgyörgyön, az idősebb Budapesten. Őt unokánk van, akik örömmel jönnek hozzánk, és élvezik a strandot.

Jucika: Sőt már dédunokánk is van, Lilike! Sok örömet adnak, és mindig nagy szeretettel várjuk őket! Külön boldogság számomra, hogy az egyik unokám folytatja az én munkámat, a COOP áruházban dolgozik pénztárosként. 30 évig vezető állásban voltam az ÁFESZ-nél, később a COOP-nál, hét ember munkájáért voltam felelős.

Péter: Én autóbuszvezető voltam Budapesten. Összejártam a fél Európát. Lengyelország, Németország, Törökország, Olaszország...és sorolhatnám tovább a bejárt városokat, területeket.



Jucika: Lehetőségem volt időnként nekem is elkísérni férjemet, és felejtethetetlen élményeket, emlékeket gyűjtöttünk.

Sikerült-e már megszokni új otthonotokat?

Péter: Voltak, akik figyelmeztettek: „A boldogházaiak nehezen fogadják be a gyűttmenteket!” Szerencsére mi ezt nem tapasztaltuk! Amikor költözködünk, a szomszédok sok meglepetést, örömet adtak.

Jucika: Az egyik szomszédasszonyunk egy tálca süteményt hozott, a másik kávéval frissített bennünket. A férfiak pedig egy emberként jöttek segíteni a lepakolásban. Azóta is nagyon figyelmesek, kedvesek. Példa erre, amikor nemrégiben mentő állt a házunk közelében, már szaladtak érdeklődni, hogy mi történt, miben tudnak segíteni. Szerencsére most jól vagyunk, éljük a mindennapjainkat, és egyre több ismeretséget kötünk. Jó kapcsolatunk van a polgárőrökkel: Bazsó Lacival, Nagy Misivel és a vezetővel, Joó-Kovács Balázssal. Ismerik fiunkat is, aki szintén polgárőr. Biztonságban érezzük magunkat itt, Boldogházán. Szeretném még megemlíteni, hogy „idegenként” is kedvesen köszönnek, üdvözlölnék az emberek, és ez nagyon jólesik.

Mivel telnek a hétköznapiak?
Péter: Leginkább kertészkedünk, beosztjuk a teendőket. A ház körüli munkát szépen beütemezzük, mikor mit fogunk csinálni!

Jucika: Én sem kapkodok már, egyik nap a mosásé, másik a vasalásé, stb. Nyugdíjasok vagyunk, van időnk a kirándulásra is. Gyakran járunk a Mátrába, kedvenc helyünk Falloskut, ahol nemrégiben szép templom is épült. Szívesen részt veszünk a vasárnap déli szentmisén, jó ismeretségben vagyunk az ottani atyával.

Péter: Nagyon szeretünk Boldogházán lakni, bár húsz évvel ezelőtt jöttünk volna ide! Szépen fejlődik a település. Megújult az orvosi-, fogorvosi rendelő, épül a mentőállomás, szépen gondozottak a parkok, az intézményeken is látszik, megfelelő gazdája van. Van strand, kertünk végén az új tavacska, csend, nyugalom, halk zene szól a strandról. Mi kell még?

Jucika: Természetesen egészség kell mind a kettőnknek! Valóban jó itt lenni!

Mi lehetne még javítani, változtatni, hogy még élhetőbb legyen községünk?

Péter: A fiataloknak munkahelyet kell teremteni, és az Imrédy utat sürgősen megcsinálni. Azt hallottuk, hogy pénzügyítés lesz erre a célra, és ha ez igaz, feleségemmel úgy határozunk, hogy támogatni fogjuk. Berényt így könnyebben el tudnánk érni.

Jucika: Nekem is Berény megközelítésével van problémám! Ennek megoldása nem Boldogházára tartozik, de valamennyi vonattal közlekedőt érint. Nagyon jó, hogy óránként közlekedik a vonat, az már kevésbé, hogy nincs Berényben buszcsatlakozás a vonatokhoz. Ha el akarunk jutni a kórházba, bizony a hogyanon gondolkodhatunk. Legalább egy - két délelőtti vonathoz szükséges lenne autóbusz.

Valóban, mindezek égető gondok, és köszönöm kedves Jucika és Péter, hogy felhívtátok figyelmünket rá. Olvasóink nevében nagyon jó egészséget és boldog boldogházi nyugdíjas éveket kívánok.

Zrupkó Ferencné

Őseink nyomában

„A családok történetéből összeáll a történelem.”

A családkutatás hosszadalmas, időigényes feladat. Még inkább igaz ez akkor, ha valaki a család három ágát is kutatja. Berkó-Fejes Györgyi az apai és anyai ág mellett nemrég férje családjának történetét is kutatni kezdte. Bár még egyik kutatás sem lezárt, eddig is szép eredmények születtek.

Édesanyád nem mindennapi nevet visel, Vörösmarti Juliannának hívják. Ez már önmagában is elég indok, hogy családkutatásba kezdjen valaki. Hogyan határozta el, hogy megpróbáld felkutatni édesanyád felmenőit?

- Számomra természetes volt, hogy édesanyám Vörösmarti lány, és mivel pontos i-vel írták a nevét, nem gondoltam, hogy rokonai lennének a nagy költőnek. A család kíváncsisága mégis arra inspirált, hogy próbáljam kideríteni, lehet-e valamilyen rokonság Vörösmarty Mihállyal. Emlékszem, anyu gyerekkoromban többször emlegette, hogy nagyapámnak ugyanolyan arcvonásai és hasonlóan magas homloka van, mint a neves költőnek.

Gondolom, először Vörösmarty Mihály származásának kellett utánajárni.

- Kutatásom során kiderült, hogy a költő egyenes ága kihalt ugyan, de összesen hat Vörösmarty ágról beszélhetünk, mely igencsak szerteágazó. A költő a székesfehérvári ágból származik, Vörösmarty Gergely dédunokája volt. Arra is rábukkantam, hogy tényleg létezik egy ún. Vörösmarti-jegy: a

magas homlok, és a mélyen ülő szem, erről Vörösmarty Dénes is említést tesz, aki könyvet is írt *Őseim nyomában* címmel. Ő a költő testvérének, Pálnak a leszármazottja. Arról is ír, hogy sokan tévesen gondolják magukat a költő leszármazottainak, egyesek a nem létező testvérét jelölik meg felmenőnek. Nekem még nem sikerült kideríteni, hogy mi melyik ághoz tartozunk, illetve tartozunk-e valamelyikhez egyáltalán. Csak büszkeségből nem szeretnék egy híres névhez törleszkedni, ugyanolyan tisztelettel tekintek őseimre, ha híresek, ha nem.

Talán kevesen tudják, hogy a Vörösmarty családnak községünk két szomszédos településével is volt kapcsolata.

- Vörösmarty Mihálynak nyolc testvére volt, ebből négy Újszászon halt meg. János tisztartó volt báró Orczy György birtokán, és Mihály nála rejtőzött el a szabadságharc leverése után. Erzsébet testvérük pedig Jánoshidán hunyt el 1862-ben. Próbáltam megkeresni a sírjukat, de eddig még nem sikerült megtalálni.

Édesanyád családját kutatva eljutottál az ükszüelőkhig, ami önmagában is szép eredmény.

- Ükapám Vörösmarti József 1843-ban született Kecskeméten, gazdálkodó volt. A későbbi generációk is Kecskeméten és környékén éltek, én is ott születtem. Ükszüelőim reformátusok voltak, de lányuk, Eszter felvette a római katolikus hitet, amikor feleségül ment Budai László dédapámhoz 1913-ban. Szegény dédmama 42 évesen halt meg 1925-ben. Miután a kemencénél lángra lobbant a ruhája, nagyon megégett. Élt még egy kis ideig, de végül belehalt a sérülésekbe. Anyai nagymamám Budai Julianna volt. A család földműveléssel foglalkozott, dédapám 25 hold földön gazdálkodott, amit később felajánlott az államnak. Amikor lánya férjhez ment a hozzájuk képest szegény Vörösmarti család sarjához, Józsefhez, adtak nekik egy földdarabot, ahol 1936-ban felépítették tanyájukat. Ez a házacska ma is áll az 52-es út mellett, anyám és keresztanyám tulajdonában van.



Bende Eszter dédmamám

Egy-egy családban nem ritka a rangon aluli házasság. Nálatok is előfordult ilyen...

- Nagymamám öccse, Budai Sándor majdnem belebetegedett, amikor lánya, Etelka a család juhainak őrzőjéhez, egy „sehonnai” fiatalemberhez ment feleségül, aki ráadásul cigány is. Az öngyilkosság és a kitagadás is megfordult a fejében. Aztán múlt az idő, látta, hogy a vő jól boldogul. Mára jól működő tűzépet mondhat magáénak a család, s az egykor vagyontalan emberből olyan valaki lett, aki már kétszer megrendezte birtokán a Budai unokatestvérek és leszármazottainak népes találkozóját,



Nagyszüleim: Vörösmarti József és Budai Julianna



Budai László dédapám gyermekeivel.
Balra mögötte áll nagymamám,
Budai Julianna.

melyre az én családom is hivatalos volt.

Az apai ág kutatásához egy tragikus esemény adta az indítékot.

- Fejes nagyapám rejtélyes halála máig foglalkoztatja a családot. 1947-ben rokonokkal, ismerősökkel elment a Máriagyüdi búcsúba, ahonnan soha nem tért vissza. A búcsúban elkeveredtek egymástól, és amikor a rokonok hazaindultak, azt hitték, hogy már ő is úton van. Otthon derült ki, hogy mégsem. Máriagyüd közelében találták meg az út szélén agyonszúrva. Csak 37 éves volt. Mikor nagyanyám megtudta, abban a pillanatban megőszült egy csikban a haja. Szegény nagymamának nehéz sors jutott. Még két férje halálát kellett megélnie.

A kecskeméti levéltárban kutatva Fejes ágon messzire eljutottál a múltban.

- Sikerült megtudni, hogy Fejes József szépapám 1803-ban született Kecelen római katolikus családban. 1849. augusztus 28-án vette feleségül Szabadi Máriát. 46 éves özvegy polgár volt ekkor, Mária pedig 33 éves özvegyasz-



Herczeg Etelka dédmamám
90 évesen

szony. Különleges élmény volt, amikor kiderült, hogy házasságkötésük után 155 évvel ugyanazon a napon házasodtam én is (2004. augusztus 28.). A Fejes leszármazottak Kecelen éltek édesapámmal, Fejes Györggyel bezárólag - vagyis öt generáció mindenképp, amiről tudomásom van. Úgy gondolom, hogy a szőlő szeretetét Fejes ágon örököltém. Szüleimnek is volt gyerekkoromban, de aztán eladták. Van egy élénk emlékem: szüleim az aktuális munkákat végezték a szőlőben akkor is, amikor elsőáldozásra készültem. A katekizmus nagy részét a szőlősorok mellett tanultam. Dédapám, Fejes József a szőlőjének sorai között esett el, és ott halt meg, amikor Imrehegy-Szarkás dűlön ballagott Kecel felé. 80 év körül volt ekkor. Néhány éve mi is vettünk egy prэшázat Solton, és itthon a kertünkben telepítettünk szőlőt.

Családotokban több érdekes névpár is előfordul.

- Az élet néha valóban furcsa dolgokat produkál a férjek, feleségek nevével kapcsolatban, ebből hármat említenék: dédapám, Császár Kálmán feleségül vett egy *Herczeget*, Etelkát. Nagymamám egyik unokahúga *Koczka Krisztina* feleségül ment *Kerek* sógorhoz. A család poénkodott, hogy Háromszög lesz a gyerekük. Nagynéném *Vörösmarti Sára* feleségül ment *Balassi János*hoz. A lányuk, *Balassi Sára* volt a násznagyasszonyom, s amikor házasságkötésünk előtt Paszkál atya kérte az adataimat, az a következőképpen zajlott:

- Anyja neve? - *Vörösmarti Julianna*.
- Násznagy neve? - *Balassi Sára*.
- Van-e még költő a családban?

Csak szerénységből nem mondtad a saját neved, hiszen régóta írsz verseket, novellákat. A családkutatáshoz

visszatérve: nemrég elkezdted férjed családjának kutatását is.

- A szolnoki levéltárban jártam többször, ahol anyai, azaz Kis ágon sikerült visszajutni egészen a szépanya előtti nemzedékhez. A Berkó ágon is kutatok, miután Jánoshidán, Tótkéren élt a család, szöba jöhet felvidéki, szlovák, tót származás is.

Még egyik kutatást sem tekintem lezártnak, kíváncsian várom, mi mindent tudhatok meg az őseinkről. Magát a kutató munkát is élvezem, érdekelnek a régi írások, a latinul írott nevek kiolvasása rejtvényfejtéshez hasonlítható. Ha majd sikerül befejezni a kutatást, szeretném családfában is megjeleníteni az őseket.

Számodra miért fontos ez a munka, az elmondottakon túl mi motivál a kutatásban?

- Grandpierre Attila író, csillagász, zenész szavaival tudnám ezt leginkább érzékeltetni, aki úgy véli: „*Ha nem ismerjük a múltunkat, az olyan, mintha amnéziában szenvednénk. Ahhoz, hogy bizalommal előre tudjunk tekinteni a jövőbe, fontos ismerni a múltunkat.*” Úgy gondolom, ez ugyanolyan fontos a családok, mint a nemzetek életében.

Kedves Györgyi, köszönöm, hogy betekintést engedtl a család történetébe és a kutatás folyamatába. Az elmondottakból az is jól látható, hogy a családkutatás sokkal több, mint nevek és évszámok sokasága. Mögöttük sorsok, életutak, tragikus és derűs történetek rejlenek, s ezek megismerése adja az igazi szépségét ennek a munkának. További sok sikert kívánok a múlt felé vezető úton, a jelenben pedig sok örömet kedves családotd körében.

Papp Izabella

Velünk történt ...

Kedves Olvasóink!

Velünk történt... rovatunkba ez évben is várjuk azokat a közlendőket, amelyeket másokkal is szívesen megosztanának.

Az írások leadásának határidejét minden lapszámban közöljük.

LAPÁTTAL SZOLGÁLTÁK A HAZÁT

– EGY „SZERENCSÉS” MUNKASZOLGÁLATOS EMLÉKEIBŐL

Az 1950-es évek számtalan hátrányos megkülönböztetésének egyike volt a munkaszolgálat. Ez azt jelentette, hogy az 1928 és 1934 között született fiatalok közül azokat, akik a hatalom szemében a rendszer ellenségének számítottak, nem tényleges katonai szolgálatra, hanem munkaszolgálatra hívták be. Fegyvert nem kaphattak, katonai jellegű építkezéseken vagy bányákban végeztek nehéz fizikai munkát, gyakran megalázó, embertelen körülmények között. 1951 és 1956 között húsz- és harmincezer fő közé tehető az országban azoknak a száma, akik 20-28 hónapot töltöttek munkaszolgálatban.

Községünkben 21 sorköteles fiatalot érintett ez a megkülönböztetés, akik közül sajnos már csak néhányan lehetnek közöttünk. Ez alkalommal id. Fecske János idézi fel emlékeit.

1951-ben Jani bácsi is a „dolgozó nép ellenségévé” vált, munkaszolgálatra hívták be. Miért került erre sor?

- Családunknak 32 hold földje volt, így kuláknak minősültünk. Porteleken laktunk, és volt egy párttitkár, akinek nagy hatalma volt, bárkit elvitethetett. 1950 októberében volt az esküvőnk, dolgoztunk, kezdtük a közös életünket feleségemmel. A következő év szeptemberében kaptam meg a behívót, 23 éves voltam akkor. Szolnokra kellett bevonulnunk, ahol kiállt eléünk egy tiszt, és azt mondta, hogy mi nem vagyunk megbízhatóak, nem kaphatunk fegyvert, építkezésnél fogunk dolgozni.



Fecske János 23 évesen

Este vonattal vittek bennünket Ercsibe, ahol rögtönzött barakkokban szállásoltak el. A mi barakkunk mögött lévőben azokat őrizték, akik nem tudták teljesíteni a beszolgáltatást. Volt közöttünk egy fiú, ott találkozott az apjával, aki hat hónappal tartozott, ezért hat hónap büntetést kapott.

Fecske János 23 évesen

Ezt az időszakot a háborús készülődés jellemezte, nagy katonai építkezések folytak, így jól jöhetett a munkánk. Hol dolgoztak, milyen munkákat végeztek?

- Rövid alaki kiképzés után 16 fős brigádokra osztottak bennünket. A boldogházaiak közül a mi brigádunkhoz tartozott Konkoly Jóska, Bagi Balázs, Gömöri Miska, Besenyi Jóska, Geröcs Bandi. Építkezéseknél dolgoztunk, ahol többféle nehéz fizikai munkát végeztünk. Volt, hogy egész éjszaka folyami sódert pakoltunk vagonokból, ami annyira megkeményedett, hogy előbb csákánnyal kellett meglazítani, csak úgy tudtuk lapátolni. Dolgoztunk tankszerelő műhely építésénél is, ahol 460 kg-os betongerendát kellett az épület tetejére feljuttatni egy speciális eljárással, aztán bezsaltuk, körbebetonoztuk. Általában 8 óra volt a munkaidő, de ha sürgős munka volt, addig dolgoztunk, amíg nem végeztünk. Ercsiből Újpalotára kerültünk, ahol egy lőszerraktárt kellett földdel körültölteni, hogy robbanás esetén védelmet jelentsen. Utána laktanyát építettünk. Esztergomban is dolgoztunk, ott tankcsapdát készítettünk. A téli hidegben sokszor bontott téglákról tisztítottuk a maltert. A vége felé pedig tisztí lakásokat építettünk.

A munkaszolgálatosokat „rongyos gárdának” is nevezték, aminek biztosan volt alapja.

- Kiselejtezték, ócska egyenruhát kaptunk, és a saját cipőnket viseltük, lábbelit nem adtak. Úgy különböztettek meg bennünket, hogy a ruhán kívül kellett hordani a nadrágszíjat. Az ellátásunk sem volt éppen magas színvonalú, általában kevés ételmet kaptunk. Nekem szerencsém volt – már ha a betegséget annak lehet nevezni. Ízületi gyulladás orvoshoz küldtek, aki pihenőt rendelt el. Így lettem állandó napos, és egy időre konyhai szolgálatra osztottak be. Ott jó dolgom volt.

A beszélgetés során többször is említette Jani bácsi, hogy szerencséje volt, ez mit jelentett egy munkaszolgálatos esetében?

- Egyszer például raktárost kerestek, én jelentkeztem, és ez kététi pihenést jelentett. Ott nem volt sok dolgom, de aztán vissza kellett menni az építkezésekre. Másik alkalommal kiválasztottak hármunkat, és teherautóval anyagot szállítottunk, ez is sokkal könnyebb munka volt. Általában sok múlt azon, hogy milyen ember a vezető. A mi törzsmesterünk elég rendes volt, nem nagyon tolt ki velünk. Mi pedig összetartottunk, jó közösség alakult ki, és persze ment a hülyéskedés is. Nagyon vegyes volt az összetétel, volt közöttünk gyógyszerész, borbély, egy színészre is emlékszem, Gálfy Lászlónak hívták.



Betonozás közben... Első sorban balról az első Fecske János, jobbról a negyedik Konkoly József

Gondot fordítottak a fiatalok politikai átnevelésére is.

- Politikai tisztek tartottak előadásokat nekünk, nehogy lemaradjunk a világ eseményeiről. Vizsgázni is kellett abból, amit az a csavargó elmondott, hogy mi mindent tett a kormány és milyen jó dolga van az embereknek. Voltak közöttünk besúgók is, őket D-tiszteknek nevezték. Figyelték, hogy mit csinálunk, miről beszélgetünk. Volt olyan, aki emiatt a Fő utcai börtönbe került.

Mennyi ideig tartott a munkaszolgálat?

- Nekem ebben is szerencsém volt. 1952-ben a kormány úgy döntött, hogy az 1928-as születésűeket tartalékállományba helyezi, csak az 1929-es születésűek maradnak tovább. Így én csak hat és fél hónapot töltöttem munkaszolgálatban. Mások rosszabbul jártak. Sas Péter például január 10-én született, így a tíz nap miatt plusz két évet kellett neki letölteni, ráadásul ő bányában dolgozott. Az öcsém is munkaszolgálatos volt, 27 hónapot töltött le.

Az állam a rendszerváltás után kárpótolt bennünket, munkaszolgálatosokat is, engem személy szerint havi 500 forint nyugdíjmelés formájában.



Az első sorban balról az első (ül) Geröcs András, fekszik Besenyi József és Konkoly József, mögöttük középen Fecske János, az álló sorban balról a harmadik Kovács István (Kovácsné Ágika ápolónő apósa)

Jani bácsi minden indulat nélkül beszél a történekről. Csaknem 65 év távából hogyan gondol vissza erre az időre?

- Engem nem is annyira az ottani munka vagy a körülmények bántottak, nem zavart, hogy fizikai munkát kellett végezni. Amit nagyon nehéz volt elviselni, az a megkülönböztetés, amiben részünk volt. A rendszer fenntartói nem tartották semmire az embereket. Azok a csavargók kerültek hatalomra, akik nem szerettek dolgozni, és azokat büntették, akik dolgoztak. Nem tudom például felfogni, hogy azok, akik Boldogházán megverték a gazdákat, milyen elképzeléssel, milyen lélekkel tették, honnan volt bennük ennyi gyűlölet. Bár édesapámat fizikailag nem bántották, de megkülönböztették, nem tartották embernek. Ezek sokkal jobban bántottak, mint ami velünk történt.

Miközben távol volt, odahaza szomorú változások történtek.

- A szüleim és a feleségem sokáig nem is tudták, hol vagyok. Eleinte nem lehetett levelet írni, és csak ritkán jöhettem szabadságra. Egyik alkalommal, amikor kiosztották a leveleket, nagyon fájdalmas volt édesanyám sorait olvasni. Azt írta, „Mikor ezt olvasod, mi már nem leszünk a tanyában, a kulcsát is le kellett adni”. Ez azt jelentette, hogy elvették a szép nagy tanyánkat, helyette egy kis tanyát adtak, ahová csak az ingóságokat vihatták. A szomszédok nagyon rendesek voltak, sokat segítettek ebben a nehéz helyzetben.

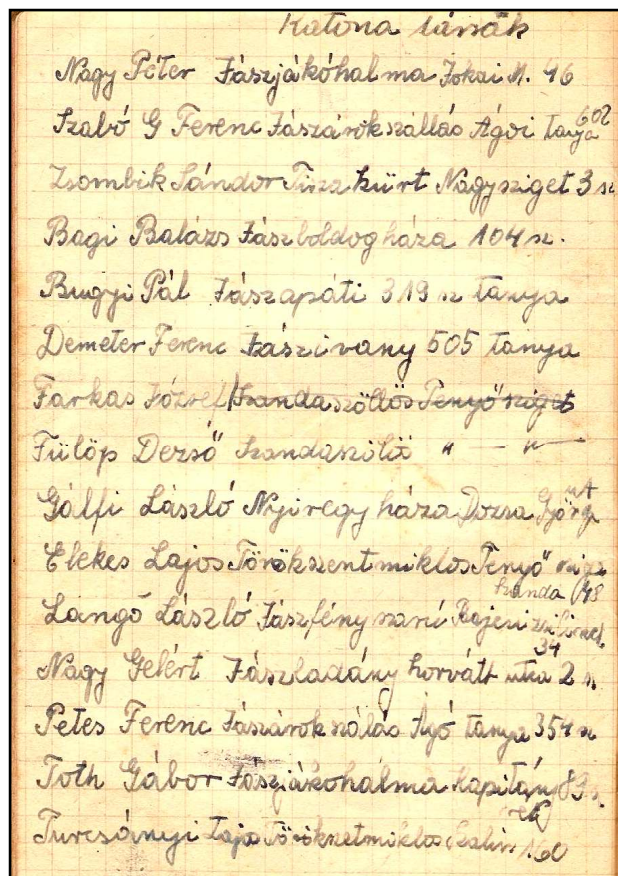
Hazatérve hogyan alakult az életük?

- A tanyánk ekkor már másoké volt. Családunk eleinte rokonoknál lakott, és amikor februárban hazajöttem, a Jaka-

bon lévő földünkön felújítottunk egy istállót, ott laktunk 13 évig, utána építettük a jelenlegi házunkat. A régi tanya körüli földet ugyan nem vették el, de körülbelül 19 darabban adták ki, amit aztán felajánlottunk az államnak. Próbáltunk valahogy gazdálkodni, megélni, de nem ment. 1958-ban aztán egy merész döntést hoztam, jelentkeztem az alattyáni gépállomásra. Itt is szerencsém volt, felvettek, és traktorral, kombájnnal dolgoztam. Amikor a gépállomás kapott 3 belorusz traktort, kettőt a boldogházi tévesznek utaltak ki. Egyiken én dolgozhattam, így kerültem haza. Később kombájnt is kapott a tévesz, ezután én is beléptem az Aranykalász Tsz-be. 1963-tól 1975-ig dolgoztam a gépeken, akkor gerincműtét miatt könnyebb fizikai munkára javasoltak. Így lettem a háztájiban nevelt sertések szerződésének és értékesítésének felelőse 1988-ig, nyugdíjazásomig.

Hallgatom Marika nénit és Jani bácsit, és azt érzem, hogy bár nem volt könnyű az életük, derűs, elégedett emberekkel beszélgethetek. Marika néni egy irattáros gondosságával őrzi a régi emlékeket, fényképeket, így a régi bajtársak névsorát tartalmazó noteszt is. Közben büszkén mutatja a gyerekek, unokák fényképeit.

- Lassan 65 éve élünk együtt a feleségemmel, jól megvagyunk hála Istennek, szép családuk van. Örülök, hogy idáig eljutottunk. Nekem hét műtétem volt eddig, és most mondjam, hogy ebben is szerencsém volt? Olyan orvosokkal találkoztam, akik igazán emberségesek voltak. Életünk során sok olyan szép élmény volt, amit nem lehet elfelejteni. Ilyen volt a fiam, Jánoska születése. Emlékszem, kegyetlen esős, sáros idő volt, a kocsikerék is beragadt. Jánoshidáról hoztuk a bábát, ott volt az egész család a szobában, a szülők is. Én a feleségem fejénél álltam, és láttam, amikor



A notesz egyik lapja a katonatársak nevével

megszületett a kisfiam. Óriási öröm volt, nem lehet elfelejteni azt az érzést! Aztán nagyon sok örömet jelent az első kis unokám, Gábor is, ő az én legkedvesebb barátom. Hároméves lehetett, amikor azt mondta: - *Én farmer leszek, mint Gaál Feri bácsi.* Ötéves volt, amikor önállóan vezette a traktort, 15 évesen már aratott. Úgy látszik, öröklődik valami a génekben. Nagyon büszke vagyok rá.

A feleségem összegyűjt minden régi emléket, fényképeket, néha elővesszük ezeket, és felidéződik a múlt. De legjobban ezek a szép élmények maradnak meg bennünk, ezek a legfontosabbak.

Köszönöm a beszélgetést, ami azt hiszem, mindannyiunk számára fontos tanulságokat tartalmaz. Egy régi kínai mondást idéz fel: „Ne a bajaidat tartsd számon, hanem mindazt a jót, amiben részesültél.” További derűs éveket, jó egészséget és sok örömet kívánok kedves családjá körében.

Id. Fecske János emlékeinek közzétételével azokra a boldogházi munkaszolgálatosokra is emlékezünk, akik közül legtöbben már nem lehetnek velünk, és akik talán soha nem beszéltek életüknek erről az időszakáról.

Jászboldogházi munkaszolgálatosok voltak:

Bagi Balázs
Besenyi József tartalékos
Dalmadi Tibor
Dalmadi Tibor II.
Erős István
Fecske János tartalékos
Gerőcs András tartalékos
Gömöri Mihály
Káposztás István
Konkoly Ferenc
Konkoly Jenő
Konkoly József
Konkoly Mihály
Matók Ferenc
Sas Péter
Sas Zoltán tartalékos
Szatmári Demeter
Szűcs István
Turóczi János tartalékos
Turóczi Sándor

Forrás: H.Szabó Lajos: *Lapáttal szolgáltuk a hazát 1951-1956. Pápa, 2005.*

Papp Izabella

Eboltás

Tájékoztatam a község lakosságát, hogy a 164/2008. (XII. 28.) FVM rendelet értelmében a **3 hónaposnál idősebb ebeket KÖTELEZŐ VESZETTSÉG ELLEN** a tulajdonos saját költségén, az állat állategészségügyi felügyeletét ellátó szolgáltató állatorvossal beoltatni!

Az összevezetett eboltás időpontja:

**2015.09.10. (csütörtök)
8-12 és 13-16 óráig
az ún. Állatorvosi rendelőben
(sportpályával szemben)**



**2015.09.16. (szerda)
14-17 óráig
az ún. Állatorvosi rendelőben**

Pótolás:

**2015.09.26. (szombat) 8-11 óráig
az ún. Állatorvosi rendelőben**

Az összevezetett eboltásra csak a mikrochippel már megjelölt ebeket lehet kivezetni!

Az oltás díja Magyar Állatorvosi Kamara ajánlása alapján 3500.- Ft + a fűregajtó tabletták 10 ttkg-onként 100.- Ft, tehát a fizetendő díj (a kötelező fűregajtással együtt):

**10 kg testsúlyú kutyának 3600.- Ft
20 kg testsúlyú kutyának 3700.- Ft
30 kg testsúlyú kutyának 3800.- Ft
40 kg testsúlyú kutyának 3900.- Ft**

Kötelező a kutyáknak a belső borítóján sorszámozott oltási könyv. A fiatal kutyák első oltási könyvének kiállítása illetőleg az elveszett oltási könyvek pótlása 300.- Ft-ba kerül!

Az oltatlanul maradt ebek tulajdonosai ellen **szabálysértési eljárás** kezdeményezésére kerül sor!
Jászboldogháza, 2015. szeptember hó

Szalókiné Dr. Petróczi Ildikó
szolgáltató állatorvos

Régen volt – hogy is volt?

Régi falvédők üzenetei

Az augusztus 20-i ünnepség kedves színfoltja volt a régi falvédőkből készült kiállítás a Tájházban, melyet az Ezüstkör nyugdíjas egyesület tagjai rendeztek. A kiállítás Orczi Imréné Veronka ötlete volt, hiszen a Tájház berendezése során nagyon sok régi falvédő összegyűlt. Úgy gondolta, érdemes ezeket bemutatni, a fiataloknak talán érdekességet jelenthet, az idősebbek számára pedig régi emlékeket idéz.



Orczi Imréné a kiállítást készíti

A falvédők használatának szokása az 1900-as évek elejétől terjedt el. Eleinte a polgári lakásokat díszítették, később általánossá vált a használatuk a paraszti környezetben is. A falvédők – nevükből adódóan – elsősorban a tűzhely és a mosdó fölötti falat védték, de legalább ilyen fontos volt a díszítő funkció is. A kézi hímzéssel készült falvédők leggyakrabban virágdíszítést vagy valamilyen életképet ábrázoltak, és általában feliratot is tartalmaztak. Ma már érdekes élményt jelent ezeket olvasni, melyekben egyszerű, könnyen érthető, olykor tréfás üzenetek fogalmazódnak meg. Elsősorban a konyhai munkával, a szerelemmel,

házassággal – a mindennapi élettel kapcsolatban tartalmaznak olyan örökérvényű igazságokat, mint: „Az asszony díszé a tiszta konyha”, vagy a férjeknek szóló szolid figyelmeztetés: „Konyhapénzem legyen elég, mindig finom lesz az ebéd.” Gyakran dalszövegek, nóták egy-egy sora is megjelenik a láncöltéssel vagy keresztzemes hímzéssel készült falvédők motívumai között.

Az ünnepség résztvevői szívesen nézegették a régi konyhák egykori fontos tartozékait, olvasták a feliratokat, s közben talán a régi közös étkezések, családi beszélgetések emlékei idéződtek fel. Volt olyan vendég, aki elhatározta, hogy előkeresi az otthon lévő falvédőket, és a Tájháznak ajándékozza.



A kiállítás a hangulatos múltidézésen túl azt is érzékeltette, milyen sok érték található községünk Tájházában. Köszönet érte azoknak, akik önzetlenül felajánlották, gazdagítva közös múltunk emlékeit.

-P-



Gasztroangyal jelenti

Ananászos csirke

A receptsorozat következő menüje az ananászos csirkemell. A gyerekek szeretik ezt az ételt a menzán. Bár amikor először készítettük el, féltem, hogy fogadják majd el. Azóta minden hónapban beépitem az étlapba.

Hozzávalók 4 főre:

60-80 dkg csirkemell

1 doboz ananász konzerv

só, bors, delikát, olaj

liszt

körethez: rizs

Receptek Anditól...

Elkészítés:

A csirke mellett vékony csíkokra vágjuk. A felforrósított olajon hirtelen megpirítom a csirkemellet. Fűszerezem, majd hozzáadom a konzerv ananászt, és fedő alatt 15-20 percig párolom. Végül fedő nélkül szaftjára sütöm. Párolt rizzsel tálalom. Nagyon sok háziasszonynak gondot okoz a rizs párolása. Én úgy szoktam főzni, mint a tésztát. A vízbe teszek sót, delikátot, és amikor megfőtt, leszűröm, és egy kevés olajat adok hozzá. Ízlés szerint lehet hozzá kínálni savanyúságot. Jó étvágyat kívánok!



Ráczné Baráth Andrea

Rólunk írták...



Új Néplap 2015. július 2.

Díjat nyert a szépítgetett „kis állomás”

A jászboldogházi Faluvédő és Szépítő Egyesület öt éve végez önkéntes munkát a helyi vasútállomás területén – tájékoztatta lapunkat az egyesület nevében Szűcs Gergelyné. Az évek során számos alkalommal csinosították az állomást és annak környékét. A Magyar Közlekedési Klub márciusban pályázatot hirdetett *A mi kis állomásunk* címmel, keresve Magyarország legszebb kisállomásait, vasúti megállóit, olyanokat, amelyeket évek óta önkéntesek tartanak rendben. A szavazatok és a közlekedési klub határozata alapján Jászboldogháza nemrégiben elnyerte a *Városkapu díjat*. A díjhoz az oklevél mellé pénzjutalom is járt, amit természetesen a vasútállomás szépítésére fordítanak a későbbiekben. Szűcs Gergelyné köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik a közösségi oldalakon támogatták a boldogházi állomást szavazataikkal, illetve mindenkinek, aki munkájával járult hozzá a vasútállomás folyamatos rendben tartásához.

Sajnos, nem mindenki értékeli azt az önzetlen munkát, amellyel a faluszépítők és közmunkásaink az állomást és környékét szépítik. A napokban az állomásra érkezőket az alábbi kép fogadta. A faluszépítők várják tagjaik közé, aki ezt tette, hiszen ha maga festi, javítja a padokat, bizonyára jobban vigyáz majd rá.



Anyakönyvi hírek

Házasságkötés:

Baráth Gerda - Kormos Milán

2015. július 25.

Tóth Éva - Gyuró Márk

2015. július 31.

Dr. Menyhárt Barbara - Köteles Zsolt

2015. augusztus 07.

Búcsúzunk

Fajka Béla	1928-2015
Szappanos László	1951-2015
Tiliczki Tiborné	1960-2015
Hájas Imréné	1939-2015

Könyvtári Hírek

Augusztus végén remek hangulatban telt a Baba-mama klub foglalkozása. Kovácsné Krisztina vezetésével énekeltek, mókáztak a résztvevők. A Kerekítő jó hangulata tükröződik az alábbi fotón.



Az őszi könyvtári napok keretében könyvtárunkban **október első hetében vérnyomás-
vércukorszint mérés lesz.**
Várjuk az érdeklődőket.

Információ:
konyvtar@jaszboldoghaza.hu

**A könyvtár hétköznapi napokon az alábbi
időpontban várja az olvasókat:
7.30-8.00 és 12.30-16.00 óra között.**

Pappné Turóczi Henrietta könyvtáros

Baba-mama klub foglalkozása



TÁPIÓ TÜZÉP

Telefonos érdeklődés, megrendelés: 0620/6132093
Nyitva: Hétfő-Kedd-Szerda-Péntek: 7-16-ig,
Csütörtök ZÁRVA, Szombat: 7-12-ig.

TÜZIFA: tölgy és bükk hasítva, kályhakészen 2700Ft/mázsa
DIÓSZÉN: 3800 kalóriás, 3500 Ft/mázsa

Kínálatunk:

- ♦ Kerti szegély: 480 Ft/m, zsalukő, térkő, betonoszlop és minden más betonáru
- ♦ Fa tetőanyag léctől a gerendáig, kerámia cserép 160 Ft
- ♦ Színes nemesvakolat: 600 Ft/m², élvédők, hálók, ragasztók
- ♦ Vasanyag, zártszelvények, betonvasak, térhálók
- ♦ Szóródó áru (sóder, homok, kavics)
- ♦ Zsákos anyag (beton, vakolat, padlopon, ragasztók, gipszes vakolat és glett)

További kínálatunkról telefonon érdeklődhet.
Kiszállítunk darus, billenőplatós teherautókkal.

Tápiógyörgye, Táncsics M. út 62. szám alatti telepünkön.
(Tápiószelei úton, közvetlenül a temető előtt.)

Elszármazottak találkozója: a születésnaposok



Fotó: BOLDOGBT.

Elszármazottak találkozója: a születésnaposok



Fotó: BOLDOGBT.

Az aratóünnepségen



Szentmisén a sínfalvai templomban



Fotó: Joó-Kovács B.



Díszes lovas felvonulás



Megemlékezés a templomkertben

Fotó: Joó-Kovács B.

SZERKESZTŐSÉGI KÖZLEMÉNY

Rendszeres és alkalmi szerzőink figyelmébe ajánljuk, hogy a következő lapszámunk októberben jelenik meg.

A kéziratokat és a fotókat **2015. október 12-ig** kérjük eljuttatni a szerkesztőkhöz.

A beküldött írások változtatásának jogát -terjedelmi okokból- a szerkesztőség fenntartja.

E-mail: faluujszág@jaszboldoghaza.hu

Boldogházi **HÍREK**

Felelős szerkesztő:
Konkoly Béláné

Szerkesztők:
Papp Izabella
Zrupkó Ferencné

Tervezőszerkesztő
Gerhát Károly
Felelős kiadó:
Községi
Önkormányzat

Készült:
Polgármesteri
Hivatal